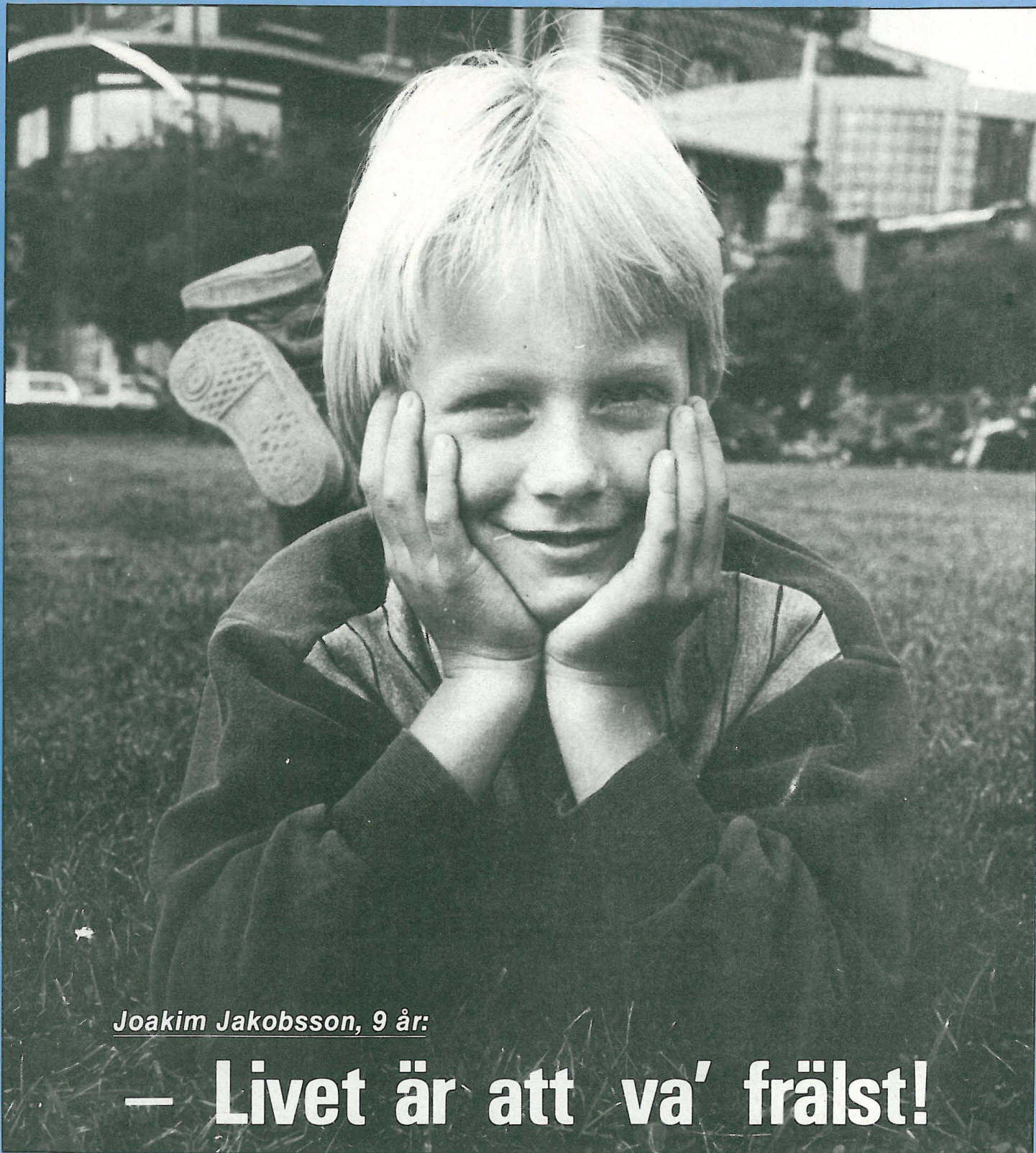

Midnattsropet

Nr 8 • 1984 • Årg. 25 • Pris 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Joakim Jakobsson, 9 år:

— **Livet är att va' frälst!**

Läs i detta nummer: Ledare: Barnen är inte statens egendom • Intervju med Noomi Abna Aissa • Pilgrimsskolan på sitt åttonde år • Rapport från de homosexuellas nattvardsmässa

Noomi Abna Aissa:

— Vi kan alla vara och tjäna Gud

Noomi är den yngsta av familjen Arne Imsens tre barn. Hon har alltid varit hänvisad att leva i den särprägel efternamnets laddning skapar. Hon behövde aldrig säga något för att presentera sig som frälst i skolan. Alla visste ändå att hon var Imsens dotter och med i Maranata.

Vid nio års ålder döptes Noomi. Det var i samband med att sexdagarskriget i Israel bröt ut. Tänk om Jesus skulle komma nu, och Noomi inte var döpt! Hon ville försäkra sig om att verkligen vara beredd, och det blev raskt beslut om dop.

Hemma hos Imsens fanns alltid gäster. Trots de praktiska svårigheter det innebar att bo i en förortslägenhet och ständigt ha öppet hus, fanns alltid plats för människor i nöd. Ömsom var det någon socialt utslagen som lämnat sig åt Gud under väckelsemötet. Ömsom ensamma ungdomar från landet, som behövde hem i storstadens hårda miljö. Och man hade alltid storfamiljshushåll. Ideligen fick man springa ut och köpa extra korv eller köttfärs för att dryga ut middagsmaten som plötsligt måste räcka åt dubbelt så många som beräknat.

Noomi var utåtriktad och sällskapssjuk. Hon tyckte det var ett spännande och meningsfullt liv att ständigt konfronteras med mycket folk. Klart det kunde vara jobbigt att aldrig leva med mamma och pappa i lugnt familjeliv.

— Man fick lära sig att inte tänka egoistiskt. Jag är väldigt annorlunda uppfostrad, med helt andra värde-

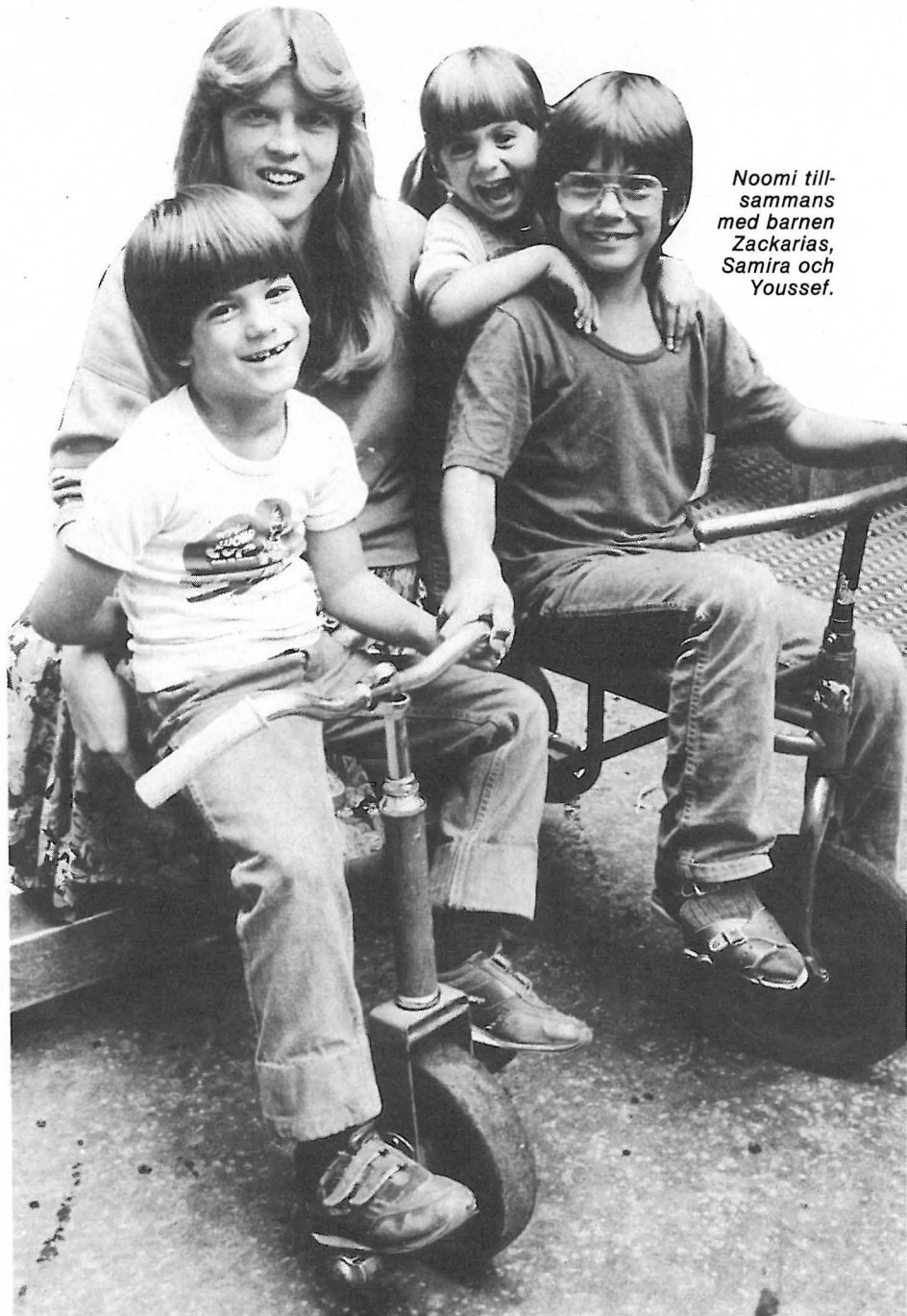
a med

Intervju: STINA FRIDOLFSSON

Foto: THOMMY JACOBSSON

Noomi — den lyckliga — växte upp i en förkunnelse om församlingen. En förkunnelse som har format hela hennes liv. Hon är nu hustru, mor och nyckelperson i ett missionsarbete. Vid sin arabiske makes sida, kämpar hon målmedvetet för att förverkliga det hon funnit håller att tro på.

Missionsarbetet beskrev hon med kärlek och tro under sommarkonferensen: *"Förakta icke den ringa begynnelsens dag"*. Och man anar ett oerhört perspektiv i en rik, visionär och meningsfull tjänst.

Noomi tillsammans med barnen Zackarias, Samira och Youssef.

ringar än de samhället representerar. Jag trivdes också alltid på möten.

Noomi sitter i solgasset på Gamla Bro:s gård och berättar. Den vakna, tankfulla och nyfikna uppsynen är densamma som förr. Då hon som tolvåring tillsammans med familjen flyttade till Johannelund; där den första storfamiljen växte fram.

Noomi var en aktiv och engagerad församlingsmedlem. Än var det traktater, torgmöten, telefonväxel eller servering som krävde insatser. Men sin stora insats gjorde Noomi genom att organisera barnpassning i samband med mötena, så att föräldrarna fick vara med.

Skolproblem

Parallellt med sitt ivriga församlingsuppbyggande, hade Noomi fruktansvärda svårigheter i skolan.

— Skolan representerade en helt annan värld. Där måste jag spela med i de intressen kompisarna hade för att bli accepterad. Skolan gav ingenting. Lärarna hade fullt sjå att hålla eleverna någorlunda lugna så att de kunde göra sig hörda. De klarade knappt av att förmedla någon kunskap. För övrigt var jag inte motiverad att studera. Jag levde i intensiv förväntan att Jesus skulle komma snart. Det korta perspektivet gjorde att för mig stod valet mellan

skolan och Jesus. Undervisningen om evolutionen genomsyrade allt i skolan, och det var ju ett hån emot den tro jag hade. Det var omöjligt leva som helöverlåten kristen i den miljön.

Noomi fick psykiska problem. Sov knappt på nätterna, hade ständigt ont i magen. Då började hon skolstrejka. Det var femte skolåret. Genom skolans försorg sändes hon till skolpsykolog. Det var en äldre, snäll herre, som förstod att Noomi med sin speciella livssituation inte klarade av den tuffa skolmiljön. Han befriade henne från skolgång, och rekommenderade privatundervisning. Så blev det också. Noomi fick fem tim-

mars privatundervisning per vecka i de viktigaste ämnena. (Det här var för tolv år sedan. Hade den här situationen uppkommit idag, hade troligen psykologen ordnat om fosterhem för Noomi, så att hon fått bättre förutsättningar klara skolan!)

Trots att Noomi genom sina anpassningssvårigheter fick litet undervisning, var det en av lärarna som vid avslutningen försäkrade henne att hon kunde mer än genomsnittseleverna i avgångsklassen.

— Tänk om jag haft de möjligheter till utbildning i sund miljö som våra barn i Pilgrimsskolan nu har; då hade jag sluppit många

forts. sid. 17

ARNE IMSEN:

Barnen är inte statens egendom!

När Jesus undervisar säger han så här: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till". Barnen inkluderas i Jesu försoningsverk. Jesus talar om världen i feminint genus; som en kvinna. Därmed gör han klart för oss att på samma sätt som församlingen är ett moderssköte som föder människor in i Guds rike genom Ordet och Anden, så är världen ett moderssköte som föder barnen in i satans rike. De når alltså en punkt då de drivs ut ur sitt paradiset. Då de blivit medvetna om ont och gott, och måste födas på nytt. Genom världen föds de in i världsherraväldet, men församlingen återföder dem in i Guds rike genom Ordet och Anden.

Vår uppgift med avseende på barnen är att låta dem komma till Jesus. Men vi skickar dem många gånger till Freud, vi skickar dem till Darwin eller Marx; till beteendevetenskaparna som utplånar gudsbilden hos dem. Dagens, förskola och skola; dessa anstalter som så småningom bryter ner alla deras förutsättningar och möjligheter att tro på Gud.

Det första som sker på dessa institutioner är att man tar ifrån barnen deras barnatro. Man beder inte längre morgonbön, bordsbön eller aftonbön. De som vågar bryta mot reglerna blir permittierade, förtidspensionerade eller sjuksjukförklarade. Man får inte bedja. Men vad är ett barn utan bön? De första uttryck ett barn kan forma, möjliga att förstå, är att de beder "mamma" och "pappa". Det är fruktansvärt när modern pedagogik och psykologi går in i barnens själ och berövar dem möjligheten att bedja.

Det är församlingens skyldighet att bevara barnen ifrån alla dem som vill amputera livsnerven med känslan och behovet att bedja. Hur utvecklas de barn som aldrig lärt sig att tillsammans med mamma och pappa knäppa sina händer när mörkret lägrar sig och åskan går? Som aldrig lärt sig bedja "Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är". Som aldrig lärt sig någonting om Jesus? Vilka gestalter i historien och i tiden kommer dessa barn att identifiera sig med, och vilkas liv kommer de att gestalta, då de vid mogen ålder ska träda in som föräldrar för kommande generationer?

Många undervärderar Paulus och vill göra gällande att det han säger är tidsbetonat. De tolkar om honom, och menar att det han säger om hår, klädsel och huvudbonad inte kan ha någon betydelse. Vi åberopar nåden för vår frälsning, och nåden har gjort oss så fria att vi tar oss rätt att kritisera och tolka om Bibeln så att vi slipper lida förföljelse för Guds Ords skull. Frågorna om vad vi ska äta, dricka och kläda oss med har ju alltid dominerat människan, vilket Je-

sus betonar i sin bergspredikan. Vad som är viktigt i livet är hur vi handskas med våra resurser, och hur vi agerar då vi uppträder som konsument eller producenter. Dessa frågor är oerhört betydelsefulla, eftersom vi själva inte kan styra vad som kommer att produceras. Konsumenten styrs av reklamen. Och frågan är i vilka händer reklamen är. Vid den analysen förstår vi snart att det verkligen har betydelse hur vi kläder oss och hur vi i övrigt uppträder.

Klädedräkten utmärker klart olika tidsperioder. Och allt eftersom massmedia slog igenom och kompletterades med TV och video kan noteras förändringar år för år. Människorna är många gånger förfärligt dumma och avtrubbade. De inbillar sig att de för sina medel köper kläder de själva har valt, och glömmer det faktum att andra krafter skapat klädesmodet och bestämmer klädkulturen. Än är det en tennisantast och än en rockstjärna som är tongivande. Så kan man alltså, kusligt nog, i klädedräkten avläsa vilka idoler människorna har och tillbeder — framför allt de unga. Och då man i den kristna församlingen dansar omkring i moderna ballongbyxor börjar det bli genant. Den som försöker analysera varifrån modet kommer, nödgas snart konstatera att det är ett av tidens lesbiska drag. Vi har en lesbisk klädkultur. När det gäller musiken är det likadant. Musikkulturen emanerar ur homosexuella krafter: framför allt i USA. Diskoteken spelar musiken som lanserats av homosexklubbar och nu anammas och accepteras i hela världen. Även i de kristna sammanhangen. Man säger att det är ett sätt att tillbedja. Tro det den som vill.

Vi har nått långt i utveckling mot det bibeln framställer för oss som ett slutligt tillstånd av allmänt kaos där människorna inte längre har några gränser. De är rastlösa och rotlösa, ty de krafter som styr modet, skapar samtidigt förutsättningar för nästa utvecklingsfas. Det är en ideologi som främst påverkar barn och ungdom. De måste därför bli befriade ifrån närkontakten med dessa miljöer. Och då först daghemmen som är direkt nedbrytande. Dessa bearbetar successivt och metodiskt barnen så att syftet med ideologin bakom barndaghemssystemet kan nås. Det tänker inte föräldrarna på. De tycker kanske att hemmiljön är torftig. Men det finns ingen möjlighet att en miljö där Jesus är Herre kan vara torftig. Frågan är vilken kristusbild föräldrarna överför på barnen, och om föräldrarna finner det förenligt med sina ambitioner att sänka motståndströskeln mot nya idéer för att underlätta barnens anpassning. Så arbetar man efter moderna principer, samtidigt som man vill hävda kristen trosuppfattning. De kristna värderingarna gäller då för vux-

Midnattsropet

Omslagsbild: Thommy Jacobsson

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1984.

na men inte för barnen. De moderna pedagogiska reglerna säger exempelvis att barn inte ska tuktas med aga. Barn ska inte heller fostras så att de på något vis känner sig isolerade, utan man ska tvärt om verka för att barnen integreras. Beteedevetenskaperna blir ideal för uppfostran. Dessa vetenskaper är inte ens hundra år gamla, men de har i vårt samhälle fått en central roll, så att de fullständigt avsatt föräldrarna, och därmed fråntagit familjen reella möjligheter att fungera som familj. Det har blivit brottsligt att uppfostra. Grunden och möjligheterna för människor att tro på Gud har spolerats. Istället för att ge barnen bibeln som auktoritet med sig ut i livet, har man skaffat andra auktoriteter. De heter Marx, Darwin och Freud. Socialismen, evolutionismen och psykoanalysen; dessa tre läror på olika områden arbetar parallellt för att nå sitt syfte — att utplåna gudsbilden och ersätta den med något radikalt annat.

Föräldrarna avstår från skyldigheten att fostra sina egna barn, och överlämnar dem till daghemspersonal som inte har förståelse för de mest elementära andliga livsuttryck som kan finnas i en flickas eller pojkes hjärta. Där arbetar man med olika medel för att få barnen anpassade till en modern livsfilosofi; i den mån det kan talas om filosofi. Barnen växer, daghem ersätts av förskola, förskola av grundskola, o s v. Barnen och ungdomen är alltså omhändertagna av samhället. När de kommer upp i tonåren, börjar föräldrarna fundera över vad som gör att barnen är så trotsiga. Varför de inte trivs på möten och i hemmiljön, som sägs vara torftig. De ställer krav på sin klädsel och en hel del andra ting. Barnen har hämtat ideal från daghemmet och skolan. Föräldrarna står där frustrerade och funderar vad de ska göra. För att få ha fred hemma, försöker de få ihop medel så de kan köpa de modernaste plaggen. Så småningom kommer den nya klädkulturen att prägla hemmet.

Men vi bör redan från början göra klart för Kalle att han är pojke och inte flicka, och även göra klart för Eva att hon är flicka och inte pojke. Det har stor betydelse. Ty snart börjar kampen för identiteten. Först den mänskliga, men sedan är det frågan om vilket kön man är. Det är faktiskt naturligt att en flicka leker med dockor och vill ha en liten dockvagn. Men vi blir förlägna om vi fortfarande vill köpa flickleksaker åt flickorna. En flicka ska inte vara för mycket flicka, utan ska helst vara både pojke och flicka. Likaså pojken. Det är väl inte normalt när pojkar köper dockor och upphör använda typiska pojkleksaker. Men numera får vi inte bibehålla könsrollerna. Och de här nya idéerna får vi lära oss är väldigt fina. Så småningom växer alla ur sina egna roller, och då kan de överta andra roller utan märkbara protester. Och vem har glädje av det? Inte pojken och flickan eller föräldrarna, men staten. För då har staten fått det formbara mänskliga element den behöver för att upprätthålla och utvidga sin statliga makt över medborgarna. Den har då maximala förutsättningar att med mycket små och enkla signaler styra detta folk in i konformistiska mönster på alla områden.

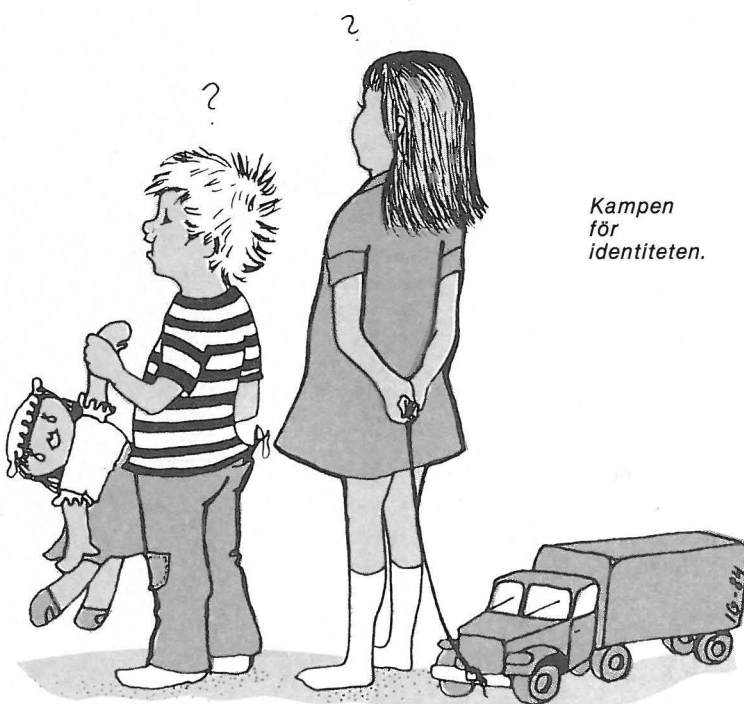
Hela utbildningen är upplagd så att man av dagens barn ska göra morgondagens socialdemokrater. Vad är då socialism? Marx har fått ta platsen som Kristus hade för tidigare generationer. Man detroniserade Kristus, tog bort bibeln och skolan fick i stället för historia samtidskunskap; istället för kristendom religionskunskap. Den processen har församlingen mer eller mindre bejakat.

Den kristna församlingen har reagerat ungefär som Volvo, Asea eller LM Eriksson. Hur kan man på något sätt jämföra tre industrier med den kristna församlingen? De här institutionerna har vitt skilda uppgifter. Men det är ett faktum att samtliga är mer eller mindre integrerade med marknadsekonomin. Kyrkans framtid bestäms knappast av biskopar. Lika litet som industrins framtid bestäms av dess verkställande direktörer. Vilka krafter bestämmer utvecklingen? Det är penningen, Mammon, som enväldigt behärskar samhällets alla sektorer. Även om samhället har strukturerats till en religiös och en profan sektor, så spelar det ingen roll, för

alla har samma paraplyorganisation. Och den paraplyorganisationen har samme Herre som sin överstemästare; och detta är en icke obetydlig gud och mästare vars namn är Mammon.

Allt detta har ju inte skett plötsligt och oförutsagt. Det är klart och tydligt beskrivet i bibeln. Men då knappast någon läser den eller tror på den, då blir det inte heller speciellt angeläget att predika dess budskap. Det är de kristna som genom medveten kunskap och klar hållning bestämmer en stor del av utvecklingen i vårt samhälle. De kan lägga grunden för antikrists framträdande, eller hålla honom tillbaka. De bestämmer detta genom den position de intar.

Om föräldrarna anpassar sig, och i vekhet, rädsla, skrämda över sina tonåringars kriser, tror att de ska hitta en lösning genom att tillgripa lekfulla och hurtfriska metoder, så lurar de sig själva och bedrar sina ungdomar. Vi måste våga ta krisen, och se till att vi inte aborterar eller amputerar den. Våra barn blir inte frälsta utan kriser.

Kampen
för
identiteten.

Jesus har sagt: Låten barnen komma till mig. Vår uppgift måste vara att till varje pris bekämpa de makter som hindrar barnen att komma till Jesus. Vi borde vara så radikala att om någonting hotar den gemenskapen gör vi som Josef och Maria: tar barnet och flyttar. De inledde sig inte i förhandlingar med någon styrelse i Israel. När de hörde rapporter om vilka avsikter som fanns att fördärva barnet, då drog de iväg till ett annat land för att beskydda den lille. Gud kunde sänt legioner av änglar ner för att bevara Jesusbarnet. Men Gud visade att han anförtrött föräldrarna att skydda sina egna barn, och vidta de åtgärder som situationen de befinner sig i kräver. Om det så innebär att de måste fly till ett fiendeland. Gud har bekänt sig till föräldraauktoriteten. Han inger föräldrarna frimodighet. Moses föräldrar tog det vackra gossebarnet och gömde det, utan att frukta för konungens vrede. De gömde sonen så att han inte drabbades av den förödande vedergällning som gick över hela landet.

Barnen är inte statens egendom. De tillhör föräldrarna och är en del av Guds rike. Därför är det betydelsefullt att barnen inte bara har mammor men också ammor. Det måste finnas en Miriam; någon som förutom föräldrarna håller ett vakande öga på barnen. Någon som kanske inte har egna barn, men som Gud har gett speciella fullmakter i den andliga släkten. Historien upprepar sig, än om satan idag uppenbarar sig i andra former. Men vår uppgift är att ta hand om

forts. sid. 16

Mammon är ingen svag och orkeslös herre. Han är en makt med enorma resurser och utbud.

Funnes inte problemen med försörjningen, skulle skaror av människor ha blivit frälsta för länge sedan. De vågar inte lämna sig åt Gud, på grund av att de inte vågar överge Mammon. Hos Mammon har de en trygghet, men den gudomliga tryggheten som erbjuds i evangelium, uppfattar de som något osäkert, farligt och hotfullt. Därför avstår de ifrån den.

Det värsta av allt är att de flesta har inte förstått Jesu undervisning. Stax innan han uttalade detta, sade han något som förefaller vara helt horribelt: "Samlen eder icke skatter på jorden. Det var alltså inte en uppmaning att inte alls samla skatter. Han sa "samlen eder icke skatter på jorden. Vi är alla samlare. Hela livet är ett koncentrerat samlande. "Söken först Guds rike". Varenda en är sökare. Vi samlar i olika sammanhang. Vi är fästade och utrustade för den uppgiften. Skatter har inte med de dagliga behoven att göra. Det är frågan om vinst och överflöd. Sådant vi menar vi kan kosta på oss, därför att vi har mera än livets nödort. Jesus undervisar dels om hur vi ska planera vårt liv för att undvika komma in under Mammons inflytande, och dels hur vi ska bevara vårt territorium fritt från den förfärliga ockupationsmakt som Mammon utgör. Lösningen är att så snabbt som möjligt omsätta allt överflöd till himmelsk valuta, så att det omedelbart lämnar tiden och går in i evigheten. Vi måste planera för vårt liv på ett rätt sätt, så att vi inte kommer in under Mammons herravälde, vare sig genom organisation eller genom att vi blir starka. Skapelsens ordning är att både erkänna och förkunna att det finns bara en Gud. Vi måste i gärning på jorden bevisa att denne Gud lever och har omsorg om alla sina barn. När vi får något över, så ska vi inte behålla det, ty då förvandlar vi jorden till världen, och territorierna ockuperas av Mammon. Så fort vi får något över, ska vi inte sätta in det i banken, i aktier eller i några andra penninginstitut. Vi fonderar inte på jorden, utan omvandlar omgående våra medel till himmelsk valuta. Då får Mammon inte den minsta chans att utvidga sina territorier.

Så här brukar det inte förkunnas. Man säger hellre att det spelar ingen roll om man är fattig eller rik, bara man förvaltar det Gud har gett. Så sätter man in på banken och planerar att skriva testamente. Men när bibeln talar om offer, är det frågan om *trons* offer. Till att skriva ett testamente behöver man ingen tro. Medlen ska naturligtvis överlämnas omedelbart till Guds rike, och så förvandlas till himmelsk valuta genom att klenoder förs in i den eviga världen. Genom det kan nya människor komma till tro på Jesus Kristus. Här är den väg som bibeln undervisar om.

SANN

Predikan av
ARNE IMSEN, Del 2

TILLBEDJAN

— GUD ELLER MAMMON

"Mammon leder fram till det världsherraväldet som så småningom medför att ingen får köpa eller sälja utan att ha märket på pannan eller handen. Men Jesus har visat en väg. Den är smal, men framkomlig."

Här fortsätter alltså predikan vars första del publicerades i föregående nummer.

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in för att stjäla". Vi måste *samlas*. Det är ett arbete som kräver engagemang, kraft och kapacitet. Vi får inte gräva ned vårt pund, utan måste sätta det i rörelse så att det ger god avkastning. Allt vi är och har måste i tjänst. När vi har något i våra händer, får vi inte skapa skyddsnet för att skydda det vi samlat in. Inflationen åter upp, devalveringar och annat åter upp, mott och mal reducerar allt vi har. Tidens instabila krafter reducerar hela tiden. Men i Guds rike är situationen den motsatta. Där förmeras och växer kapitalet. Tänk om Guds folk ville sätta in allt de ägde av kapacitet till att samla; inte för sin egen existens, komfort och liv i lyx, utan nöjde sig med livets nödort. Vilket sammanbrott bankerna skulle få, och vilket psykologiskt sammanbrott för hela världssystemet då människorna frigjorde sig från mammonstillbedjan och trældom, och kom in på gudsrikets löftesområden! De kunde då utbedja sig gudomlig makt och myndighet; manifestationer av Guds egen härlighet.

Jesus talar om att samla skatter där mott och mal inte förstöra, och där inte tjuvar bryta sig in och stjäla. Vilka är det som hela tiden tar vad som samlats in och reserverats; det som skulle överföras till Guds rike? I Hosea presenteras Guds folk som en samling tjuvar som stjäla ifrån Herren. De världsliga begärelserna vi bär med oss är ett kompani av tjuvar som gör sig påmind genom alla begär vi hyser. Vi ser, får begär, och så stjäla vi från Guds verk. Vi stjäla en god semester, en bättre bil, sommarnöje — vi stjäla det som skulle gå till Guds verk. Det som är insamlat genom arbete och möda, det som skulle avskiljas och uppoffras, det som skulle förvandlas till himmelsk valuta, det stjäla man till sig. Vem är tjuven? Titta dig i spegeln, så får du se! Vi offerar hela vår kapacitet att beskydda det vi samlat ihop av rikedomar. Nu säger Jesus. "Samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra". Tänk om allt det vi samlat placerats i himlen istället för på jorden! I hela världen, framför allt i västvärlden, har byggts residens. Det ena är vackrare, skönare och finare och stiligare än det andra. Varifrån har kapitalet kommit? Resurserna kommer från människor som Jesus Kristus har frälst, löst från synd och elände. Nu har de fått möjlighet avsätta medel och rikedomar för sin fritid och nöjen. Istället för att tillämpa den metod som Jesus Kristus lärde sina lärjungar; att omedelbart placera medlen i mission. Tänk om all jordisk härlighet förvandlades i mission, hur annorlunda hade det inte sett ut i Guds rike i dag! Många har öppnat sig för girighetens bas-tion och slagit sig till ro, fastfästrade och utan möjligheter att komma någonstans. De binder dessutom skaror av andra i en

kommande generation; helt fastlåsta i materialismens ande, vilken ligger som ett dok över hela kristenheten. De har inte varit beroende av och öppna för Gud och kan inte kanalisera andliga välsignelser i församlingen. Vi måste komma bort ifrån mammonstillbedjan, bort ifrån mammonsinflytandet. Vi måste resas och befrias genom gudomlig eld. Då kan det bli klart för oss att överskottet inte ska behållas, utan omedelbart sättas in i själavinnande gärning. Detta vill Gud lösa i församlingen.

Mammon leder fram till det världsherraväldet som så småningom medför att ingen får köpa eller sälja utan att ha märket på pannan eller handen. Men Jesus har visat en väg. Den är smal, men framkomlig. Den vägen ska vi gå. Samlen eder icke skatter på jorden, utan samlen eder skatter i himmelen. Grundproblemet för kristenheten är att vi är så perforerade och sönderfrätta av Mammons makt, att vi inte förmår ta emot något gudomligt, och ännu mindre behålla eller förvandla det. Vi ser samma problem i hela världen; ingen går fri. Mitt i den djupaste fattigdom finns Mammon. Och han har satt sin stämpel på människorna. Man märker det i deras sätt att älska och hata. I relationer, attityder och livsstil är de drivna av Mammon. Iver att samla till sig värden på jorden. En felaktig relation till denna makt som har fått sin utveckling på grund av mammonstillbedjan, hjälper detta välde växa till ett världsvälde med totala anspråk. Mönstret i världen kräver en lojal världsmedborgare i ett utdelnings- och jämlikhetssystem som jorden aldrig tidigare har skadat. Men vi får söka det som är därovan, inte samla skatter på jorden, utan omsätta allt vi får till himmelsk valuta.

Jesus hade förutom sin bergspredikan också ett avskedstal. Bergspredikan höll han i början av sin korta predikobana, när han just kallat sina lärjungar. Avskedstalet kom vid avslutningen. Vad väntar man sig få höra i ett avskedstal? Historiska minnesbilder? Märkligt nog, finns det knappast något av historik i detta avskedstal, däremot framtidsvision. Det är detta vi behöver. Var och en av oss måste ha en framtidsvision förankrad i Kristus. Den måste ha en sådan andlig kvalitet, att den tål konfrontation med verkligheten; makterna och myndigheterna. Den måste till och med tåla konfronteras med mina egna religiösa föreställningar, så att dessa kan komma under Kristi herravälde och lydnad. Då först kan Kristus framstå som den han vill vara. Inte endast som försoren och frälsaren, utan som vår Herre.

Jesu avskedstal är en framtidsvision som pekar på vad människorna i alla tider, alla länder, folk och kulturer ständigt behöver. Vårt behov av mat, kläder och bostad kan söka sin lösning på två alternativa sätt. Utifrån två

utgångspunkter, där vi styrs, leds, domineras eller påverkas av mammonsväldet, eller det Jesus här säger. "Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder." Detta är en framtidsvision, där Jesus pekar på vad vi behöver för att kunna förverkliga hans budskap. Jesu hela budskap går egentligen ut på att förbereda lärjungarna för hans förestående bortgång, vilken i realiteten innebär att han aldrig skulle lämna dem. Detta är en paradox. Vi handlar ständigt som om Jesus hade lämnat oss. I varje fall som fader. Vi tror på honom som inspirationskälla, men kan inte tänka oss att han har faderlig omtanke, att han tänker på att vi behöver äta och dricka och kläda oss. Vi kan inte tänka oss att det är möjligt att Jesu omsorg sträcker sig till att omfatta de vardagliga tingen i hemmet och i arbetet. Eftersom vi inte kan inse det, organiserar vi oss i fackliga, ekonomiska maktkrupper för att bli starka och kämpa emot dem vi menar vara våra fiender. Och dessa organiserar sig på sitt sätt för att bekämpa oss igen, eller reducera vårt inflytande. Den ena gruppen står emot den andra för att slå vakt om sina egna intressen. Det kan vara oerhört triviala ting exempelvis en hyresgästförening man måste ansluta sig till för att inte förlora sitt inflytande eller bli utan bostad.

Mammonsväldet har styckat upp världen i fromma och ogudaktiga bitar, och reserverat de fromma bitarna åt de religiösa, så här kan man göra och vara kristen säger man, och så har man placerat sig med hela sin tyngd på världens territorier, med de villkor som är förhärskande i världen. Något förfinade, modererade eller "kristnade", men det är inneslutet i samma välde och system, med samma ande. Jesus sa. "Jag skall icke lämna eder faderlösa". Han måste då först skapa ett beroende. Det är inte ett beroende att tala i tungor och ha små karismatiska bönenöten. Vi måste nå den gräns, där det inte finns någon mänsklig lösning. Där vi är utblottade på tillgångar och möjligheter, så vi inte har nånting att presentera och prestera som tänkbart alternativ.

När Gud skulle föra Israel ut ut Egypten, förbjöd han dem gå den enklaste vägen. De leddes till en plats där de var helt inspärrade. Det fanns ingen väg framåt, och inte heller tillbaka. Framför låg havet, på sidorna låg bergen, och bakom närmade sig fienderna. De kunde inte vänta sig något annat än döden. De hade inga vänner att appellera till, och inga moderna metoder och tekniska resurser att ta sig över havet. Det fanns varken flytdynor, helikoptrar eller motorbåtar. Miljontals människor på marsch rakt in i döden. Men då sa Gud till Mose att ta den stav som på ett så märkligt sätt blivit invigd att vara Guds stav. Han fick direk-

forts. sid. 22

PILGRIMSSKOLAN INNE PÅ

Myten om skolan är död! Idag växer en grupp tonåringar upp som aldrig gått i svensk skola. Nya frågor — nya möjligheter!

Text: GUSTAF JILLKER

Är det dags nu för maranataföräldrarna att flytta sin skolverksamhet utomlands? Frågan har aktualiserats med stor kraft efter sommarens Gärdshyttevecka och höstens skolkonferens. Det står klart att föräldrarna i och med att barnen börjar växa upp till tonåringar måste ta ett nytt avgörande steg i försöken att lotsa dem fram till levande tro på Jesus Kristus.

Sju år har maranataföräldrarnas hemundervisning pågått. Sju år är en lång tid. På den tiden hinner man bygga upp en stabil tradition, en stark sammanhållning och även en självklar inställning till hemundervisningen hos barnen. Det finns ingen kommande förbudslagstiftning som kan rubba ett sådant medvetande. Och för varje år som går utan öppen konfrontation med myndigheterna cementeras allt fastare maranataföräldrarnas hemundervisning till ett erkänt och officiellt alternativ i svenskt skolviv.

Med den erfarenhet föräldrarna under sju år hunnit skaffa sig, finns idag en grundläggande bärkraft. Det är inte längre så lätt att vifta bort hemundervisningen med några allmänna fraser om hur farligt det är att isolera barnen. Erfarenheten dementerar alla sådana påståenden. Föräldrarnas tillvunna självförtroende har fråntagit samhällets offentliga skolarrangemang dess magiska kraft. Myten om skolan är död. Inte ens de materiella förmånerna, den

kostnadsfria undervisningen och lärarhjälpen, utövar sådan oemotståndlig lockelse att de frestar till uppgivelse inför de annars så stora egna utståndna besvären.

Tyngdpunkten i resonemangen kring hemundervisningen ligger inte längre på försöken att övertyga om dess nödvändighet. Idag gäller frågan undervisningens framtida beskaffenhet. Nu växer en hel grupp tonåringar upp i församlingarna och storfamiljerna. De har aldrig gått i svensk skola. Vad skall de göra i framtiden, vart skall de ta vägen? Nya frågeställningar väcks, nya problem inställes, men också nya möjligheter öppnas.

Nu bryter Pilgrimsskolan åter igenom traditionens barriärer för att pröva sig fram till en undervisning som är bättre anpassad till dagens situation. Det är inte "tredje vägen" vi ser men ändå en ny tid för omprövning. Vad är det som säger att undervisning bara kan bedrivas efter den modell som "myndigheterna" bestämt?

Svensk skola är formad av 50- och 60-talets skolideologer. Det är de som idag innehar alla chefsbefattningar och som också fattar alla beslut som gäller tillstånd till maranataföräldrarnas hemundervisning. Nu lever vi i 80-talet med problem som måste mötas med andra medel än 50-talets förlegade klasskampsteorier.

Idag har ondskan antagit nya formationer. Det är cy-

Hösten 1977 ringdes samman till första skolterminen i Pilgrimsskolan.

I Norsjö satt Amos Dahlberg med sonen Alvar och läste vid köksbordet.

Vårterminen 1983: Pionjärer till Dominikanska republiken.

nismen och likgiltigheten tillsammans med maktlösheten inför den globala världsnöden som skrämmar mest. Vårt liv är idag i högsta grad internationellt och påverkas i lika hög grad av faktorer utanför vårt lands gränser.

Därför måste vi fråga oss: Vem kan längre säga att svenska barns undervisning bara kan bedrivas nöjaktigt inom Sveriges egna gränser?

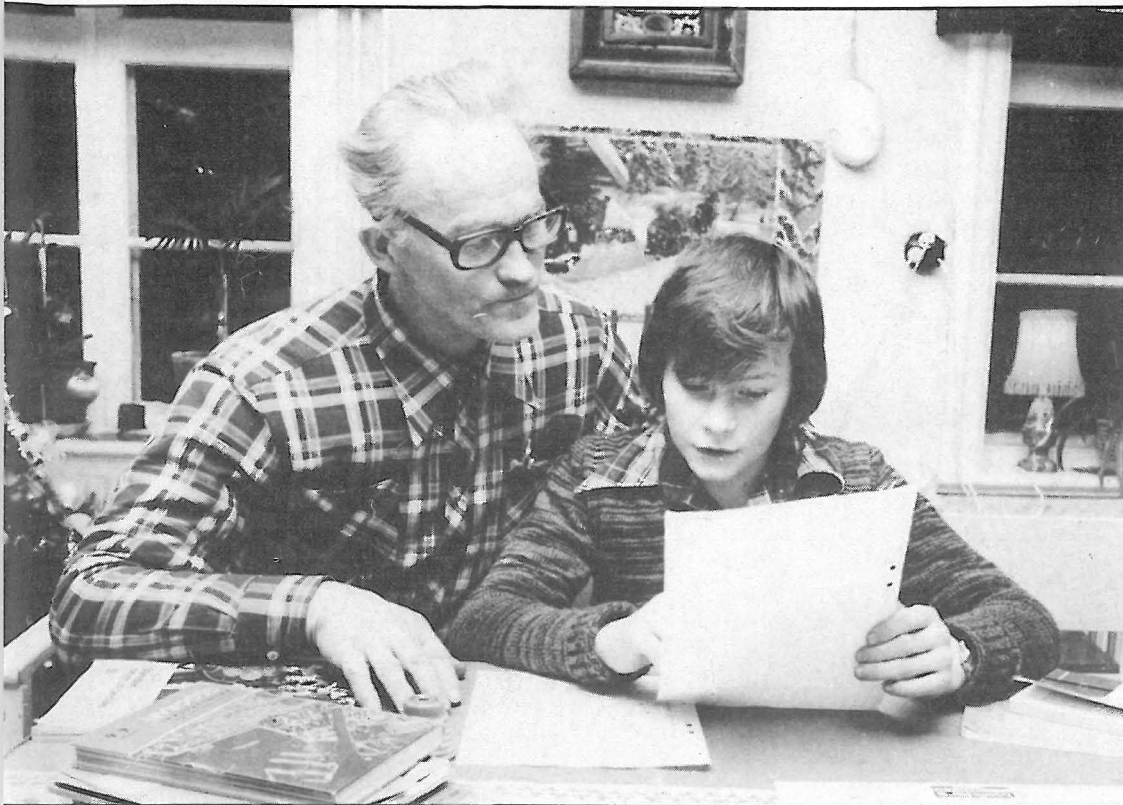
Den moderna tekniken, de snabba kommunikationerna, lättheten att resa till låga kostnader gör en vistelse långt borta i världen till en vardagshändelse. Kanske är det detta faktum som nu får maranataföräldrarna att kasta sina blickar över Atlanten till storfamiljen i Santo Domingo i Dominikanska

republiken för att om möjligt där finna lösningen på framtidens skolverksamhet för de äldre barnen.

Skolundervisning i Santo Domingo skulle innebära en hälsosam direktkonfrontation med ulandsproblematiken, möjligheter till unika insikter, en chans till engagemang i en helig sak såsom motvikt till alla destruktiva idéer från den förljugna ungdomsvärlden på hemmaplan.

Det är mot denna bakgrund föräldrarna samlats till skolkonferens på Gärdshytan några dagar i augusti. I det här numret möter vi några av de tankegångar som den senaste tidens vända för framtiden fött fram. Vi hoppas kunna återkomma till frågan lite utförligare i nästa nummer.

SITT ÅTTONDE ÅR

ska bli normerande för svensk skollag, innebär det vi får en ny konstitution som i realiteten slår sönder de internationella regler som Sverige har ratificerat. Lagförslaget innehåller inte något som kan anses vara ett förtydligande av § 35. Utan det är en fullständigt ny lag, konstitutionellt förändrad så att den paragraf som egentligen skulle vara frihetsparagrafen i skollagen reduceras till att vara en undantagsparagraf med speciella indikationer, för man är redo acceptera hemundervisning under vissa betingelser. Dessutom har den kringgårdats med regler som ter sig löjliga, och omöjliga att tillämpa. Speciellt i en storfamiljsgemenskap. Om exempelvis storfamiljen består av fem famil-

Maranataföräldrar! Ni borde hoppa upp av fröjd över att få vara inne i ett pionjärarbete. Ni är en spjutspets för hela folket!

Text: ARNE IMSEN

Inom några månader — eller kanske efter valet — kommer ett nytt lagförslag att ligga på riksdagens bord. Förmodligen vågar man inte ta upp frågan nu, fastän det för några år sedan var så bråttom med den att den skulle snabbutredas. § 35 har blivit en så het potatis att ingen utbildningsminister för närvarande vill ta upp den, med tanke på det val som förestår. Sett ur alla synpunkter — historiskt, pedagogiskt, socialt och internationellt, så är utredningen ett ödesdigert dokument. Det är lätt att slå sönder hela argumentationen; den är nämligen baserad på fullständigt felaktiga premiser. Om denna lagstiftning

jer, måste vare familj ha ett skolrum var för sina barn. Ty flera familjers barn får inte undervisas i samma rum. Och barnen får undervisas bara av sina egna föräldrar.

Samma utredning som kommit med förslaget att barnen ska undervisas var för sig av sina egna föräldrar, säger också att det är fara för barnen att de genom isolering och brist på kontakt med andra barn förlorar möjligheten till normal socialiseringsprocess. Idealet borde vara, om det ska vara någon konsekvens i vad de säger, att slå sönder väggarna mellan rummen, och låta barnen vara tillsammans. Ju flera som är tillsammans,

forts. nästa sida

PILGRIMSSKOLAN INNE PÅ

forts. fr. föreg. sida

dess större är möjligheterna för normal socialisering. Inkonsekvensen i utredningen är påtaglig. Det beror naturligtvis på att lagen inte konstrueras för att hjälpa barnen, utan för att § 35 inte ska kunna tillämpas.

Det vore farligt om skolmonopolet blev naggat i kanten. Lika farligt som om radio- och TV-monopolet blev stort. I så fall möter vi en ny situation som framför allt är farlig för alla totalitära ideologier. Det farligast tänkbara är om svenska medborgare börjar kräva rättigheter och friheter. Bland annat rätt och frihet att själva fostra sina egna barn utifrån sin religiösa övertygelse. Det skulle få stora propagandamässiga konsekvenser, men även väldiga ekonomiska konsekvenser. Varje kommun får för en grundskoleelev 30 000 kr/år.

För varje elev som tas ut ur grundskoleundervisningen, förlorar kommunen ganska stora summor. Tänk om vi kunde få vara med och underminera det ekonomiska systemet med sådana åtgärder! Så människor, istället för att vända sig till "gud fader staten," blev män och kvinnor som med moralisk resning tog itu med situationen som föräldrar, och ordnade barnens skolgång på ett sådant sätt att den egenmäktiga staten kommer underfund med sitt totala misslyckande. Den kommer naturligtvis aldrig att erkänna ett misslyckande, med det finns ju vissa förhoppningar om att medborgarna skulle kunna säga: "Nu fick de vad de

Den nya utformningen av § 35 kommer att innebära att myndigheterna utrustar sig med större befogenheter att gripa in i det enskilda hemmet, nonchalera föräldrarna och förhindra dem utöva sin religion. Skolfrågan är ingen fråga skild ifrån religionen; uppfostran hör till vår religion, och den som hindrar oss fostra våra barn utifrån vår egen övertygelse, gör sig skyldig till förföljelse.

behövde!" Detta är inte uttryck för hämdgirighet och önskan till vedergällning. Men det är farligt när offentliga sektorn vidgas och enskilda sektorn reduceras, för det innebär totalitarismens framsteg på bekostnad av den enskilda individens personliga, privata åsikter och handlingskraft.

Jag är inte politiker, utan

predikant. Skillnaden mellan mig och politikerna är att jag kan säga det de inte vågar säga, och jag säger det i herren Jesu Kristi namn. Därför blir människorna så irriterade, eftersom jag har både sanningen och deras samveten på min sida. Det jag säger utifrån bibeln, måste de medge stämmer faktiskt. Och det är

heller inte främmande för vår tradition. Tvärtom, det bekräftas på alla punkter av traditionen. Så vi har all anledning att vara mycket frimodiga.

Överge skolsystemet!

Vi har sagt nej till skolplikten. Den accepterar vi inte, därför att vi vill ha en skolmodell anpassad efter

Inga Hagstrand; lärare i Kristna skolan i Örebro

De kristna måste väckas!

— Jag har apropå de kristna skolmännen tänkt tanken att politiker och byråkrater "skola förr komma ditin är I ..." säger Inga Hagstrand, lärare på Kristna skolan i

Örebro.

Det är under föräldrakonferensen på Gärdshyttan Inga Hagstrand delar med sig av sina erfarenheter.

Inga Hagstrand har arbe-

tat 35 år som lärare, varav 11 år på Kristna skolan. Hennes kamp för sin skola har lett henne ut på krigsstigen både mot småtrilskande myndigheter och oförstående kristna. Efter 12 år befinner sig Kristna skolan i Örebro i upplösning. Den svåraste provostenen blev dock inte myndigheternas

njugga inställning utan de kristnas passiva motstånd. Kristna skolan i Örebro måste nu läggas ner på grund av vikande elevunderlag. Det är de kristna som först måste väckas över vårt lands katastrofala skolsituation, anser Inga Hagstrand.

— Vad gäller sådana här "grundskolor i miniatyr"

SITT ÅTTONDE ÅR

SÅ HÄR LYDER NYA LAGFÖRSLAGET TILL §35 SKOLLAGEN

Beredes barn enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet, efter anmälan av föräldrarna, befrias från skolgång.

Med enskild undervisning avses sådan undervisning, som anordnas av föräldrar för egna barn. Sammanföres barn från två eller flera familjer till gemensam undervisning, åger denna paragraf ej tillämpning. Minst en gång årligen skall kontroll ske, att barnet får godtagbar undervisning samt att dess situation i övrigt är tillfredsställande. Är så ej fallet, och vinnes ej rättelse på annat sätt, skall skolgång åläggas barnet.

familjens möjligheter. Vi har alltså underkänt skolan. Och vi har inga skyldigheter att förklara varför. Men vi accepterar varken skolformen, ideologin eller miljön, och har heller inte värst stor tro på akademiska betyg och examina. Vi menar att de bästa pedagogerna är föräldrarna. Istället för att avvärjas, bör de utrustas för att kunna fungera i föräldrarollen.

Vi vet att ju mer pengar utbildningssektorn har fått, dess lägre har utbildningsnivån blivit. Det beror på att man istället för att förbättra utbildningens kvalitet till-

satt fler tjänstemän. Det enda som mår bra av detta är byråkratin. Och byråkratin lider av elefantsjuka. Den växer genom sin inneboende dynamik, och så småningom är den så ohanterlig att ingen utbildningsminister eller skolstyrelse råår på den. Vi vet att många elever efter att ha gått skola upp till nio år slutar som funktionella analfabeter. Om vi inte snabbt överger skolsystemet, så kommer vi att permanenta fördumningsprocessen, och istället för att bli progressiva, får vi ett släkte av allt flera sociala, intellektuella och religiösa idioter.

finns inga bättre än kristna skolor. Alla familjer där barnen gått i Kristna skolan har fått enorm välsignelse av det.

Inga Hagstrands intryck var att föräldrarna i stort sett tycktes belåtna med själva skolan. Det var i stället kritiken utifrån och barnens reaktioner som påverkade

dem negativt. Föräldrarna saknar övertygelse. Hon förklarar.

— Det som motiverat föräldrarna att skapa en kristen skola har inte alltid varit centralt kristet utan helt enkelt för att det blivit för jobbigt i grundskolan. När familjen hamnat i inre konflikter har man flytt grundsko-

lan och placerat barnen i Kristna skolan.
— Men när barnen fått en viss stabilitet har de lämnat oss och återvänt igen till grundskolan, säger Inga Hagstrand. På tre-fyra år hinner man ju få en god stabilitet. Ibland har man velat ha en anledning till att man slutat och flyttat och då har

Religionsförföljelse

Man har skapat ett pluralistiskt undervisningssystem och berövat auktoriteterna all makt att på ett påtagligt och konkret sätt utöva något som helst inflytande över den enskilda människans liv. Eleven blir både historielöst och utan framtidsperspektiv. Inlåst i samtiden, med alla dess problem, i en kultur vars främsta kännetecken är njutning och utlevelse. Via reklamen odlar man allt som skadar människan. Man lär henne att kristna perversionerna och göra lasterna till dygd. Men detta kan inte kristna föräldrar gå med på, ty bibeln säger något annat: "Lär den unge den väg han skall gå, så viker han icke därifrån när han bliver gammal". Och: "Den som spar sitt ris, han hatar sin son".

Den nya utformningen av § 35 kommer att innebära att myndigheterna utrustar sig med större befogenheter att gripa in i det enskilda hemmet, nonchalera föräldrarna och förhindra dem ut-

öva sin religion.

Skolfrågan är ingen fråga skild ifrån religionen; uppfostran hör till vår religion, och den som hindrar oss fostra våra barn utifrån vår egen övertygelse, gör sig skyldig till förföljelse. Det samhälle som utrustar sin byråkrati med en lagstiftning som omöjliggör för föräldrarna att förse sina barn med den utbildningen de själva önskar, är ett samhälle invecklat i avancerad religionsförföljelse.

Samhället skapar en lagstiftning som ger staten alla fullmakter att utrusta våra barn med den ideologi och trosuppfattning som de i sin tur ska gestalta i sina liv. Varje eftergift vi gör på detta område, innebär att vi ger en bit av oss själva till vilddjurets utformning. Kampen emot detta kan inte börja på världsplanet, utan måste börja i våra egna hem. Där måste enhet upprättas. Då vildjuret har gjort entré, så finns ingen fridsam lösning. Draken övervinner man genom blodet, världen genom anden, men enda vägen till segern över vildjuret är martyrium. Det finns ingen rehabilitering, sympati, tolerans, kompromiss, pluralism som hjälper. Bibeln pekar på hur de som kommit hem övervunnit genom att ge sitt liv. Vi måste komma dithän att vi inte aktar vårt eget liv något värt för oss själva på annat sätt än att få fullborda vårt lopp och göra vad Herren Jesus Kristus kallat oss att göra. I den kampen är skolan viktigast. För det gäller att ge barnen rätt gudsbild, som ska forma hela deras liv.

man pekat på mig...

Inga Hagstrand kan förstå skolmyndigheterna som inte vill bevilja bidrag till en kristen skola som inga kristna vill ha, i synnerhet inte i besparingstider. Skolan slog aldrig igenom. Den fick ingen förankring vare sig i samhället eller i samfunden.

Gustaf Jilker

MARANATA!

Under mottot *MARANATA!*

Sommarkonferensen i Gärdshyttan gick under mottot MARANATA. Och det blev något av en inventering av vad detta rop, denna paroll betyder för oss. Någon uttryckte det: "Jag blev så glad när jag kom hit och såg detta motto hänga över plattformen. Vi måste vara rädda om Maranatanamnet. Det står för en intensiv kamp, ett radikalt budskap. Det har kostat så mycket för oss, och det gör att man älskar det dess mer!"

Detta yttrande fälldes av en mor som kämpat med hemundervisning av sina barn år efter år. Det gäller att bevaras i ideologisk

medvetenhet, och ståndaktigt hålla fast det budskap som blivit oss anförtrott att förverkliga. Missionen hade en central plats i konferensen. Arabmissionen, där underjordiska församlingens villkor att verka, så påtagligt och närgående vädjade till vårt engagemang i offer och förbön. Dominikanska Republiken i Latinamerika ger större möjligheter till direkt socialt engagemang, eftersom där är man fri att verka. Men vi påmindes om att allt evangeliskt arbete ger resultat endast med livet som insats. Så här skriver ett par konferensdeltagare om sina upplevelser:

Gudsfruktans hemlighet — STÅNDAKTIGHET

Text: Marise Näsholm, Umeå

Det är alltid med förväntan man ser fram emot sommarens konferens. Att få lämna vardagslivets möda och press för några dagar tillsammans med trossyskonen.

Redan på nattåget från Norrland kom den här sång-

en för mig: "En sång har jag fått ifrån himlen, en sång om Guds enfödde son. Och sången jag fick i mitt inre då Jesus jag sökte i bön. En sång om en konung jag sjunger, en sång om min vän vit och röd. En vän som är skönast av alla, ja trofast i liv och i död... Jag sjunger om

Jesus min Herre. Jag sjunger för Jesus min sång...

Vilka nåderika stunder när vi varje morgon i mötestältet fick samlas till brödsbrytelse. Lägga fram våra böneämnen inför Kristus och lovsjunga honom för allt han gjort för oss "Kristi Guds sons blod som renar från all synd".

För mig är det nog. Jag vill citera en sångvers av T. B. Barrat. "Tack för det blod som rensar, tack för det sterke ord — Ordet om fullbrakt frelse, Fred för en dödstrett jord!"

Konferensen gav mig nytt mod för fortsatt vandring. Vi fick vägledning i ordet om Gudsfruktans hemlighet. Att vara ståndaktiga och att vara sanna människor. Om bönens ämbete och om nåden att följa Jesus. Det står i ordet "Söken Herren medan han låter sig finnas, åkalen honom medan han är nära". Jesus har makten att bevara oss från sömnaktighet och likgiltighet, och i gränslös kärlek vill han utrusta oss och bekläda oss med kraft ifrån höjden. 1 Tess. 5:16-24

Ovan: Här döps Michael. Till-
sammans med sin fru och lille
son tog han sin tillflykt till för-
samlingen när familjen hotades
till sin existens av groteska och
rättsvidriga myndighetsbeslut.
Efter ett brokigt förflutet, jagad
och plågad, upplever Michael
den befrielse och upprättelse
frälsningen innebär. Men socia-
la myndigheterna i Lindesberg
jagar vidare. Endast på villkor
att hustrun Katarina går med på
att skiljas från maken, får hon
vårdnadsrätten till deras lille
son. Detta är Sverige 1984.

Tv: En av höjdpunkterna under
sommarkonferensen var för-
stås lördagskvällens dophög-
tid. Bland dem som döptes var
Angelica från Chile. Hon kom
till ett möte på Gamla Bro efter
att ha lyssnat på Radio Marana-
tas spanska program. Det är
Agneta Orellana, som troget än-
da från när radiostarten varje
vecka riktat sig till den stora,
spansktalande befolknings-
gruppen i Stockholm. Och på
sådd följer skörd!

KÄRLEK TILL DET FÖRTALADE MARANATAFOLKET

Text: Christina Gustafsson, Skälvum

Välputsade fasader, glans-
full uppvisning i organisati-
onsförmåga, i förväg upp-
gjorda mötesprogram, inö-
vad underhållning, montrar
med utställning av gediget
arbete, strävan efter att till-
godose alla smakriktning-
ar...

Sådana företeelser bjuds

ut i konferensernas
sommar-Sverige.

Men jag vill skriva några
rader som TACK FÖR SE-
NAST för veckan på Gärdshytan. Just därför att man
där fick syn på en helt an-
nan dimension i tillvaron.

Det är ingen idé att försö-
ka beskriva vad vi upplevde

av Härlighetens Herre under
veckan — ord blir så fattiga.
Det får visa sej självt i vår
tanke och vår handling fram-
över.

Men en sak vill jag näm-
na. Vi i vår familj har fått en
kärlek nedlagd i oss till det
kämpande men förtalade
maranatafolket. (Matt. 5:11-

12). Man blir så tacksam till
Gud, när man ser ständak-
tigheten. Tacksam för att
det finns ett folk som vågar
predika full överlåtelse åt
Jesus, även om det blir
"obekväma" konsekvenser.
Och fastän det inte lockar
den stora åskådarmassan
till mötena. Tacksam blir
man också, när man ser de
äldre vännerna och den håll-
bara och smittande glädje
de utstrålar.

Du, som inte var med på
Gärdshytan och kanske
undrar vad det hela handlar

forts. sid. 17

Homosexuella frigörelseveckan. En orgie i perversitet och blasfemi. Maranataförsamlingen var, som vanligt, den enda grupp som gick ut med en väckelsekristen protest. Från en talande teckning som distribuerades och även klistrades på Storkyrkan, citerar vi: "Med bröd och vin, böner och psalmer i veritabla rövarnästen, öppnar detta fallna prästerskap den avgrund, som de med sitt eget liv såsom insats, borde stänga. Så drar de över hela nationen obeskrivliga lidanden av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar närbesläktade det syndrom, som nu i virrvarr och skräck plockar en och en av deras dödsdömda nattvardsgäster ur blasfemiska gudstjänst- och gemenskapsformer."

KJELL HÄGERMAN rapporterar från homosexuella "frigörelseveckan":

Finns det något hopp?

"Gay-Pride-week" är slut för i år. Avslutad med stor nattvardsgudstjänst i Storkyrkan, där kriteriet på att få delta inte var en kristen bekännelse och personlig tro, utan det faktum att man var homosexuell!

Utanför kyrkan stod en grupp ifrån Maranataförsamlingen, demonstrerande mot detta grova gyckel med Herrens lekamen och blod, och försökte dela ut en traktat som varnade för detta missbruk.

De möttes av spott, hån, förakt och svordomar ifrån den församling som förberedde sig för att motta Nattvarden.

Traktater revs sönder, okvädningsorden haglade och hade inte polisen kommanderats ut för att vaka över ordningen hade det säkert inte stannat vid detta.

Våldet ligger nämligen alldeles under ytan hos denna rörelse, och minsta motstånd eller försök till protest utlöser det.

Gräns för ondskan

Efter nattvardsgången. Präster i vita mässhakar på kyrktrappan, omfamnande de uttågande mötesbesökarna, sjungande med i kampsångerna om homosexuell frihet.

På gatan utanför templet, en tigande grupp demonstranter med lyfta händer i vilka de håller plakater som varnar för gyckel med "Herrens lekamen och blod". Bevakade av uniformsklädd svensk polis, för att inte brutalt bli överfallna av de nyvälsignade och av prästerna uppmuntrade nattvardsgästerna.

Välsignade av kyrkans präster, påhejade av sina egna organisationer, och uppmuntrade av en tigande, samtyckande kristenhet,

driver nationen närmare och närmare den avgrund som bibeln med en sån knivskarp skärpa varnar för.

Jag har full förståelse för den syster som varit inne i Storkyrkan, och kom ut likblek och illamående och deklarerade att hon egentligen bara hade två alternativ. Antingen gå ut, eller att högljutt och demonstrativt protestera mot denna blasfemi.

Osökt kommer jag att tänka på bibelordet "om den tiden inte blev förkortad skulle

le intet kött bli frälst" Gud *måste* gripa in, denna gång dock inte med ett erbjudande om frälsning — utan med DOM.

Ty "Ropet från Sodom" har återigen stigit upp till Herren. Gud hör det ropet och svarar med att sätta en gräns för onskan. Så de förförda, oskyldiga och vilseledda inte skall dras djupare in i djävulskapet och hela mänskligheten gå under, omöjlig att frälsa!

Även här är det Guds kärlek som talar.

Frågan är dock om det finns något hopp för den nation som öppnar för dessa krafter.

Om det finns någon räddning för den kyrka som i strid med det bibelord som ju ändå skulle utgöra fundamentet för kristet liv och tro, öppet demonstrerar sitt fräcka förakt för sin Herre.

Om det finns någon framtid för den kristenhet som inte protesterar mot denna livsfarliga rörelse.

forts. sid. 17

BARNEN ÄR INTE STATENS EGENDOM

forts. fr. sid. 5

barnen, och framför allt se till att de inte förlorar relationerna med Guds rike. Vi måste odla gemenskapen med Jesus Kristus, så att barnen får sitt eget gudstjänstliv och börjar lära älska Jesus och vill göra som Jesus har sagt. Och då får de andra ideal som de vill förverkliga.

Jesus säger "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till". Det handlar då inte om att förströ barnen med religion, utan att lära barnen det som växte fram i Jesu eget liv. "Visste ni inte att jag måste vara där min fader är?" Inspirationen för Guds verk, Guds Ord och Guds hus blev större än hos föräldrarna. Jesus kan fortplanta sig i barnens liv så att samma håg och lust att vara i Faderns hus växer fram. Då tycker de att det är roligt sitta och läsa bibeln.

Bibeln säger att i de yttersta dagarna ska svåra tider komma. Ondskan tilltar. Vad vi behöver nu, är mycket starkare upplevelser av Gud. Statskyrka, frikyrka, Volvo, Asea, Konsum och politiska partier kommer alla att utvecklas åt samma håll och tillsammans skapa en människotyp. Och av denna människotyp kommer sedan att finnas reproduktioner utöver hela vår jord. Människor utan egen profil. Osjälvständiga individer, konsumenter. Utvecklingen går emot en världstrust, som slutligen kommer att bestämma vem som ska få köpa och sälja. Det som sker nu först och främst med barnen, och så med kvinnorna och hemmen, det är en metodisk test och systematisk förberedelse för att vi när dagen är inne ska gå in i rollen utan protester, samvetsbetänkligheter och hämningar. Då är vi reducerade och avtrubbade till att acceptera det stora och oerhörda uppdraget att bygga upp det fredsrike som smådar Jesu Kristi försoningsverk. Skaror av människor är redan befruktade med bilden av antikrist och bär den visionärt i sitt hjärta. De formas nu till folkrörelser utöver hela vår jord för att bana väg för honom som ska överta den väl förberedda mänskligheten. Det är mycket viktigt att vi förstår vår tid och gör vad Herren gett oss i uppdrag att göra.

Tidigare hade vi lagar som stod som ett heligt skydd för medborgarna gent emot statsmakten, men nu har lagarna förändrats så att de står till skydd för byråkraterna. De beskyddar alltså institutionerna, och därmed är vi som individer mer eller mindre rättslösa. Allt varslar om att vi går emot upplösning av alla normala mellanmänskliga relationer. Vi som är kristna får se till att vi inte är med och påskyndar antikrists tillkommelse, utan fastmer försöker använda den tid vi har till att vara en stad på berget som kan lotsa människor in i en sann gudsgemenskap. Inte i en förvärldsligad kristen kyrka, men i en sann och levande kristen församling som är sanningens grundfäste och stödjepelare. Då kan man inte vara medsägare och jasägare. Vi måste vara levande protester, inte bara med avseende på vittnesbörd, men också i livsstil och hållning. Snart kommer Jesus!

Svenska medborgare får idag finna sig i att dras inför rätta för att de agar sina barn. Detta på grund av att de kristna sovit och låtit humanistiska krafter bryta in över alla sanna och normala gränser, bryta sönder normal samlevnad och skapa en massa onaturliga samlevnadsformer istället för ett fast förankrat, normalt familjeliv.

Paulus skrev till sin unge vän Timoteus. Det handlar om två generationers kamp. En kulturkamp, med totalt engagemang. Det handlar inte om att vinna fördelar, klara sin karriär eller nå fram till jordiska segrar. Det är kamp på liv och död. Inga hurtfriska och lekfulla anspelningar, som uppmanar till lättsinne och flärd. Det är så allvarliga ord, att vi inte mäktar bära dem om vi inte först fått ett möte med Herren Jesus Kristus. Den som fick brevet hade vunnits för Gud av avsändaren. Förhållandet mellan dem var märkligt. De var inte bekanta eller vänner. Timoteus var Paulus andlige son. Och Paulus brev är tårdrypande. Han väddar, undervi-

sar, ropar och brinner för att få Timoteus till en helgjuten självinnare och Herrens tjänare. Han visste, att om Timoteus fick blicken fäst på Jesus Kristus och såg hans härlighet, så skulle allt som ville förta kraften i hans liv och rycka honom ur funktion, fullständigt förlora inflytandet över honom. Timoteus behövde inte nya föräldrar. Han behövde möta Jesus. Barnens Jesus är också ungdomens Jesus. Paulus ville visa Timoteus att problemen var många och skulle tillta, men det fanns något som överbyggade allt annat.

"Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet". Det gäller att identifiera sig med det som är störst och rätt. Vi får förtroendekriser. Vi måste identifiera oss med det som är bestående, så att vi inte misstar oss och blir besvikna. Det finns tillgängligt nu, det gäller att få syn på det, få tag i det och införliva det med vår erfarenhet.

"Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningar, trodd i världen, upptagen i härligheten!" Är detta sant, så har vi del i exakt samma härlighet. Men Paulus säger så här: "Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste"

Kanske vi istället för markera rågångarna mellan Guds rike och världen varit med och tagit bort skillnaderna? Kanske det är orsaken till att det kristna livet blir så tråkigt. Blir rågångarna återuppdagna, återkommer också spänningen, dramatiken, identifieringen, lyckan och glädjen. Då ser vi fanan, korset, härligheten, konungen och tronen. Då upplever vi att vi inte står utanför, utan är mitt inne i riket och härligheten. Det tillhör oss. Vi tillägnar oss det utifrån beaktelsen om honom som verkar fram detta i våra liv.

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET!

Vid brunnen sitter Jesus trött av vandringen
han talar med en kvinna om en ström.
Hon hör i tro och upplever förvandlingen,
hon skyndar in till sta'n med glädjens bud.

Kör:

Jag sett Guds härlighet
källan flödar i all evighet.
Han Guds Messias är,
han förvandlat mig.

I Jeriko en blind hör bud om Frälsaren
han ber: O, Davids son, förbarma dig.
Och strax han ser, han trodde blott på Mästaren,
allt folket prisar Gud och fröjdar sig.

I trängseln omkring Jesus vid Genesaret,
en kvinna tård av sjukdom rör hans kropp,
Då kraft går ut, hon fylls av Jesu härlighet
och lovsången ur hjärtat stiger opp.

Han känner dig och vet vad du är plågad av,
all sjukdom och all synd han för dig bar.
På korset där på Golgata han livet gav,
du hälsa, rening, kraft i Jesus har.

Kör:

Tack för din hälsoflod,
tack för rening i ditt dyra blod.
Din kraft förvandlar mig,
Herre Jesus kär.

Text: PER-ARNE IMSEN

VI KAN ALLA...

forts. fr. sid. 3

konflikter i skolan. Och lärt mig mycket mer. Pilgrims-skolans elever förstår inte hur bra de har det. De har ju inte upplevat något annat, säger Noomi med en nästan avundsam suck.

Men de erfarenheter Noomi gjorde, hade banbrytande betydelse för de åtgärder maranataföräldrar efterhand började vidtaga för att rädda sina barn från att gå under i skolmiljön.

Kris till mognad och tjänst

Noomi gifte sig mycket ung, och fick tre barn i rask följd. I samband med detta, upplevde hon en period av svaghet, och kom i djup kris.

— Jag hade alltid bott i storfamilj. När jag nu inte orkade hjälpa till något i församlingen, tyckte jag det var bättre flytta ut i lägenhet. Jag fann liksom ingen glädje i att bo tillsammans med andra, fastän jag visste att storfamiljstanken var biblisk och rätt.

Och jag tror det är viktigt att inte försöka leva i något som man bara kämpar för av idealistiskt krav att det ska vara så. Det måste vara inboende tro, glädje och inspiration som bär. Jag hade kommit in i en djup identifikationskris. Ifrågasatte mycket, och kände mig väldigt utlämnad med mina barn — utan möjlighet att gå på möten.

Men under den här tiden lärde jag mig förstå att det inte behöver betyda svek mot församlingen att ompröva och kritisera olika ting. Det är helt nödvändigt att man vet varför man lever och handlar som man gör. Jag lärde mig att det kristna livet inte först och främst är mötesliv. Jag fick självständigt och personligt vårda mitt andliga liv — utan möten. Den kris jag genomgick, visade sig ge helt outhärliga erfarenheter för att jag sedan skulle klara av att leva i Tunisien.

Noomi fortsätter berätta om hur den gästfrihet hon ändå sedan barnsben fick lära sig ta som en naturlig

del i hem och församlingsliv varit ledstjärna i hennes hem även i Tunisien. Och nu står hon i en nyckelposition i evangelisationsarbetet där. Atmosfären i hemmet har blivit till frälsning för flera än en muslim.

Noomi blir allt mera inspirerad. Hon slår med högra handen upp och ner i takt för att markera de insikter som mognat fram med åren:

— Vi kan alla vara med och tjäna Gud. Om man sitter på möten och surar för att man inte får medverka, så blir ju det kristna livet väldigt smalspårigt. Gud räknar inte med det man inte kan. När jag sitter hemma, isolerad med mina små barn, är jag naturligtvis väldigt begränsad, och kan sällan gå på möten. Men vad kan jag göra? Gud har en uppgift till var och en, efter de förutsättningar som finns.

Att hitta sin plats

— Min uppgift som hustru och mor är främst att stödja min man. Att bevaras så vaken, brinnande och nykter att jag kan stödja och bära honom. För om jag inte lever i rätt förhållande till honom, blir tillvaron väldigt riskabel. Om min man har ett gudomligt ämbete, och jag genom att hävda mina egna intressen motarbetar honom, så blir jag ett hinder i Guds verk.

— Det gäller också att värdesätta vad man har i barnen. Vi är förstörda av den kulturmiljö vi lever i. Det sinnelag och den ställning bibeln undervisar om, är på ljusårs avstånd från våra ideal.

När man har barn, har man ansvarsställning. Man måste vara ett föredöme och gå rätt väg så att man kan leda barnen rätt. Detta har ju också sin andliga motsvarighet. Min uppgift som kvinna är att behaga min man och fostra mina barn — först och främst.

— Man måste lära sig finna glädje i arbetet. Inte jämföra sig med andra. Inte kräva av andra eller av sig själv att klara av så fruktansvärt mycket. Att leva för Herren — det skapar förnöjsamhet. Och lever man i förnöjsam-

het, sovrar negativa, bittra tendenser bort.

— Jag har gått igenom mycket som lett till svåra kriser. Men jag är ju här nu — fast rotad i frälsningen. Det är inte alltid det som verkar bra som är bäst. Jämnåriga kamrater som fick allt väl tillrättat som de själva önskade, har nu redan söndertrasat och förbränt sitt liv. Jag har inte ens gått ordentligt i skola. Gifte mig väldigt ung, och har inte haft möjligheter utveckla intressen och anlag. Och nu bor jag i Tunisien. Egentligen är jag ingenting. Utan framtidsutsikter. Men bibelordet "söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta andra tillfalla eder", handlar inte främst om materiella ting. Det är löfte om kunskap, vishet och andra värden som jag tror kommer.

Och när man samtalar med Noomi, anar man att hon är ett levande exempel på att "gudsfruktan är visshets begynnelse".

FINNS DET...

forts. fr. sid. 15

För den kristna församlingen finns dock bara en attityd som gäller "vänd dig bort från sådana".

Ty samtidigt med ropet från de förtryckta som stiger upp till Gud, stiger också ett annat rop upp, som egentligen är hela mänsklighetens räddning.

"Anden och bruden säger — KOM"

En skara som längtar bort ifrån jorden och hem till den boning utanför tiden som Jesus Kristus själv gått bort för att bereda för sitt folk.

Ett folk som under väntetiden dock inte fegt drar sig undan sitt ansvar, utan frimodigt proklamerar och demonstrerar det korsets evangelium som deras Herre betrott dem. Är du med i den skara, som utanför alla läger, i harmoni med den Levande Gudens Ande, vänder sig mot höjden och ropar om befrielse, den enda lösningen som återstår för en utbränd mänsklighet.

Och himmelen svarar "KOM", — Så är de borta!

KÄRLEK TILL DET...

forts. fr. sid. 17

om egentligen. Läs och tänk igenom den här sången! Den hörde, såg och upplevde vi på lördag eftermiddag! Där är programförklaringen.

Ingen hinner fram till den eviga ron, som sig ej eldigt framträder.

Själen måste utstå en kamp för den tron, varpå vår salighet hänger.

Porten kallas trång, och vägen heter smal, hela Herrens nåd är ställd uti ditt val, Men här gäller tränga, ja, tränga sig fram, annars är himlen förlorad.

Hindren äro många, gör motstånd, min själ, satan dig nåden ej unnar.

Träng dig framom allt som vill hindra ditt väl, övergiv världens brunnar.

Lyd ej hennes röst, som ropar:

Följ med oss! Ty, min dyra

själ, du måste då förgås.

Nej, för Jesu kärlek, jag råder och ber: Strid i Guds kraft för din krona.

Härlighetens himmel är värd all din flit, värd all din bön och din längtan.

Ingen ångrar sig, som har väl hunnit dit, kronan förtjänar din trängtan.

Därför vakna upp och se dig

flitigt om,

Laga dig till reds till Herrens

stora dom.

Bröllopskläder fordras av var

och en själ, som in i staden

skall komma.

Aldrig blir du insläppt i himmels land, skriften det tydligt säger.

Aldrig kastas ankar på himmels strand, om du sann tro icke äger.

Tron skall rädda dig, så fram du räddas skall.

Därför käre, hör och res dig från ditt fall.

Bättra dig och tro Jesu ljuvliga ord!

Detta, ja, detta är vägen.

Hela vida världen Gud bjuder och ber: kämpa för sällhetens krona.

Herren visst ger, sträva därefter i trona.

Himlafaderns hand är utsträckt till din själ, Jesus klappar på, han ömmar för ditt väl. Nådens Helge Ande vill störa din sömn.

Salig är du, om du vaknar.

**Ge Ditt bidrag
till
MISSIONEN
Pg. 44 10 05-6**

Polisen retirerar och begär särskild utredning

Helsingborgspolisen har nu beslutat att själv dra igång en utredning omkring händelserna vid den riksberömda polisrazzian, 4:e sep, ute hos storfamiljen i Ekeby.

Frågetecknen kring husundersökningen, som skedde mitt i natten under mycket dramatiska former, blev till slut så besvärande att polisen själv inlämnat en anmälan till länsstyrelsen i Malmö för få klarhet i om poliserna överskridit sina befogenheter. Det innebär att alla inblandade parter, samtliga deltagande polismän och alla medlemmar i storfamiljen som varit åsyna vittnen, kommer att höras. Även chefsåklagaren i Malmö, har meddelat att han tänker undersöka fallet.

● Greta Brynte med dottern Lena ses här utanför det hus där de väcktes under dramatiska former och fick se maken respektive pappan försvunna bort av polis. Nu väntar honom en månads fängelse för vapenvägran. Foto: HÄCKE ANDERSSON

"Min man fördes bort i bara nattskjortan"

Två bortförda efter Maranata-razzian i Ekeby

Det blev stor dramatik när polisen natten till onsdagen gjorde razzia hos Maranata i Ekeby för att hämta den efterlysta mamman Margareta Nystrand. Man fick inte tag på kvinnan, men grep väl två män. Den ene, Maranata-ledaren Hans Brynte, fördes bort iklädd bara

nattskjortan och med blesyrer i ansiktet och den andra hämtades ner från ett halt tak med hjälp av brandkåren i Bjuv. ● SIDAN 4

Vi vaknade med ficklampor

Det blev ett mardrömslikt uppvaknande för sexbarnsfamiljen Brynte ute i Ekeby, då polisen skred till verket. Familjen hade ätit en sista måltid tillsammans och pappa Hans hade berättat att han på morgonen skulle ge sig iväg till fängelset för att sitta av en månad för värnpliktswägran. Man hade läst aftonbön, släckt lyset, gått och lagt sig och somnat, när plötsligt familjen vaknat av att någon lyst med starka lampor rakt i ansiktet på dem.

Främmande röster, som de inte kunde se varifrån de kom, hade bryskt uppmanat dem att visa legitimation — i sängen! Man sökte efter den efterlysta kvinna som på kvällen i TV-Rapport hade framträtt och förklarat att hon tänkte fortsätta att gömma sig och sin dotter hos Maranata tills domstolen gav henne rätt i hennes vårdnadstvist.

Det bryska uppvaknandet följdes sedan av en nästan överklig scen, som i sin brutalitet leder tankarna till diktaturregimer i fjärran världar. Medan mamma Ann-Margret tvingades upp för att lotsa polisen runt i huset, släpades pappa Hans ut ur huset och ut i mörkret. Man tillät honom inte ens att få sätta på sig byxorna. Äldste sonen Johan, 14 år, som kom springande efter med byxorna, stoppades i dörren.

Väl utkommen på gården slogs Hans Brynte ner och misshandlades med batongslag och sparkar i ansiktet. När sonen Johan kom ut och lyste med sin ficklampa åt det håll där pappan låg, reste sig poliserna upp från honom, och Johan kunde se hur pappans ansikte var täckt av blod.

Hans Brynte, som är ledare för storfamiljen i Ekeby, transporterades sedan iväg

till häktet i Helsingborg, där han fick sitta utan kläder till halva nästa dag, innan han forslades vidare till den fångvårdsanstalt dit han hade tänkt sig — men under något andra förhållanden.

Hans Brynte hade nämligen redan tidigare utverkat särskilt anstånd med straffets avtjänande hos råjongchefen för fångvården.

— Det här var en ren hämndaktion från polisen, anser Ann-Margret Brynte. Polisen har inte på 1½ år kunnat gripa den efterlysta kvinnan, och deras förtrytelser har fått gå ut över oss.

När polisen genomsköt familjen Bryntes hus, fortsatte man till nästa som låg någon kilometer längre bort. Där bodde bl a Toivo Persson, 17 år, som vägrade öppna i natten när polisen inte ville tala om vad man ville. Då bröt sig polisen in med våld, slog sönder ett fönster och bröt sig igenom en hel

vägg. Toivo belades med handbojor och tvingades ner på golvet, där han fick ligga i en hel timma.

— Man tror knappt att det är sant, säger Toivo Persson. Det var som en amerikansk deckare.

Så kunde polisen genomöka även Toivos hus i jakten efter den gömda kvinnan. Men när polisen väl kommit in i huset bestämde man sig för att inte bara söka efter eventuella kvinnor utan även kontrollera alla de män som fanns därinne. Det var då en av bröderna sprang upp på taket och blev kvar där. Polisen svarade med att ringa efter brandkåren i Bjuv som fick rycka ut med en snorkelbil för att lyfta ner brodern i en korg. Nerkommen transporterades han in till polishäktet, där han blev kvar till nästa dags eftermiddag.

— Vi ansåg att han hade kunnat ramla ner från taket

och skada sig, förklarade polischefen gravallvarligt för Ann-Margret Brynte.

För Midnattsropet berättade dock polischefen att mannen var efterlyst för värnpliktsvägran. Nu var emellertid inte mannen det, för polisen hade tagit fel person. Man hade inte ens frågat honom vad han hette utan bara tagit för givet att han var efterlyst.

Från polisens sida tog man i början väldigt lätt på kritiken. Chefen för spaningsstyrkan, Leif Lindgren, sade till Midnattsropet.

— Den här husrannsakan var ett vanligt rutinärende. Det var inget märkvärdigt som skedde. Hans Brynte blev flera gånger uppmanad ta på sig kläderna men vägrade. Han spjånade också emot så vi fick tillgripa ett visst våld. Blodet, det var bara en skrapning...

Att det knappast var ett vanligt rutinärende visade det sig dock vid polisens presskonferens senare på dagen. Hela polisstyrkan hade infunnit sig. Men ingen svarade på frågor.

karna Brynte och deras små barn fanns där?

Att det inte heller var bara några skrapor som Hans Brynte fått, kunde rättsläkaren i Lund intyga, sedan Brynte begärt att få komma dit för att få läkarintyg på sina skador.

För att ytterligare bevisa sin oskuld beslöt polisen sig omedelbart efteråt för att anmäla Hans Brynte för våldsam motstånd mot polis.

— Det enda Hans gjorde var passivt motstånd, när han inte fick ta på sig byxorna, säger Ann-Margret. Det vill säga att han gjorde sig tung.

Det var jourhavande åklagaren, i Malmö, Fredrik Peters, som gav tillstånd till husundersökningen efter en förfrågan från helsingborgspolisens. En timme efter TV-Rapport hade nämligen polisens kontaktats av fadern till den gömda lilla flickan om vilken TV-Rapport handlat. Pappan påstod bestämd att han visste att flickan och hennes mamma fanns i Ekeby.

Gällivarefallet:

Fick böter för kroppsaga

Det blev 100 kronor i böter för den pappa i Gällivare som agat sin son med tre rapp björkris i våras. Agan var det straff som sonen fick för att han olovandes och med uppenbar risk för livet skjutsat sin lillebror på cykel ute på samhället.

Att fadern skulle bötfällas stod redan klart från början enär fadern inte ville uppträda i rätten. För att slippa hade han i förväg skickat in ett skriftligt erkännande. Att straffet blev så lågt kan dock ha berott på att domaren i målet en tid dessförinnan åhört ett föredrag om de svenska maranataföräldrarnas anmälan till Europarådet mot svenska regeringen för dess införande av agaförbudet i svensk lagstiftning. Domaren var förmodligen medveten om att han skulle komma att figurera i Europarådet och ville väl inte framstå alltför rabiat inför sina kollegor från de europeiska kulturstaterna.

Det är åklagaren som varit drivkraften bakom åtalet. Han ansåg att det allvarligaste i hela historien var den kränkande behandlingen som bestod i faderns befallning till sonen att dra ner

byxorna. Det föll dock aldrig åklagaren in att även polisen, sedan den kvinnliga läkaren tillsammans med socialjouren, alla vilt främmande människor, också i tur och ordning bad pojken dra ner byxorna för att de skulle kunna mäta antalet millimetrar hos de "två strimformade, tvärlöpande och lätt upphöjda rodnade förändringar", som fanns på pojkens stjärt.

Fadern som är lestadian, har velat tona ner hela historien. Han har inte i något avseende velat ens för tidningarna uttala sig om vad som hänt, om sin syn på aga eller om det är rätt av staten att förbjuda aga. Helst av allt vill han att det inte skall talas någonting alls om händelserna i Gällivare. Han tänker däremot samtala med socialbyråns personal med vilken han och familjen redan kommit överens om att ta upp samtalsterapi...

I juristkretsar är fallet desto intressantare. Dr Tom G.A. Hardt, som höll föredraget för domaren i Gällivare, uttrycker sin stora uppskattning över att det finns så omtänksamma föräldrar.

forts. sid. 22

na i ansiktet...

Även med polisrapporten fanns vissa mystifikationer. Det fanns ingen rapportering om att två civila polismän också deltog i aktionen. Ingen anteckning fanns heller om att Toivo Persson belagts med handbojor. Ändå finns stränga bestämmelser om att sådant måste tas med i polisrapporteringen.

Men det värsta var inte vad som inte stod i rapporten, menar Ann-Margret Brynte.

— Jag grät så tårarna sprutade när jag fick se vad dom skrivit. För där fick jag svart på vitt se att polisen blåljög. Jag kände mig så skymfad...

Polisen hade helt enkelt hittat på en hel mängd saker, till och med rena orimligheter vid närmare eftertanke. Hur kunde polisen låta det se ut som om det bodde en massa stojande människor i huset när bara ma-

Efter samtal med polisen i Bjuv, som påstod att dörrarna till maranatavännerna brukade vara låsta och inte brukade öppnas för polisen när man knackade på, beslöt åklagaren att husundersökningen skulle ske utan hänsyn till tidpunkten. Han hade dessutom från säkert håll fått veta att mamman och hennes barn inte skulle finnas kvar i huset nästa dag. Om detta berättar Fredrik Peters för Midnattsropet:

— Min bedömning var att tipsinlämnaren var trovärdig. Kvinnan det gällde var ju dessutom häktad.

Att tipsinlämnaren vid tidigare tillfällen även missat eller att husrannsakan gällde en barnfamilj som inte hade något som helst med den TV-intervjuade mamman att göra ansåg Fredrik Peters vara detaljer som låg helt utanför hans bedömningsram.

Att Bjuvspolisens hade er-

farenhet av låsta dörrar hos maranatavännerna i Ekeby menar Ann-Margret Brynte vara en ren konstruktion. Bjuvspolisens har aldrig någon gång bett om att få komma in. Att man i Ekeby inte låser dörrarna, kunde ju polisen verkligen konstatera när man på natten bara hade att knalla in och sätta lamporna under ögonen på de sovnande människorna. Men förmodligen kommer man här efter att låsa dörrarna...

Efter det att händelserna i Ekeby uppmärksammats i pressen säger dock chefsåklagaren i Malmö, Hans Jeppsson till Midnattsropet:

— Jag tänker nu ta upp frågan med Fredrik Peters om han i sitt material, protokoll eller annat, kan få kännedom om ett brott förövat av polisen. Det materialet skall i så fall sändas upp till åklagarmyndigheten i Helsingborg för att man där får vidta de åtgärder det kan föranleda.

Efter skrivierna i pressen har emellertid också polisen i Helsingborg beslutat själv göra anmälan om händelserna till länsstyrelsen i Malmö. Det blir därmed länsstyrelsens sak att vidta lämpliga åtgärder.

G. JILLKER

Det är jubileum för Maranata nu. Det är 25 år sedan det första steget inom den nu så bekanta Maranatarörelsen togs. Det är också 25 år sedan som Maranatas första annonsklipp ur svensk press gjordes. Med detta första arkivklipp i Örebro begynte klippsamlingen att växa ut till det arkiv som idag omfattar hela 4 hyllmeter samlingsspärmar med klipp ur den svenska tidningsvärldens maranata-skrivelser. Påfyllnad sker kontinuerligt av detta material.

Tanken på ett klipparkiv dök alltså upp redan 1959, närmast på initiativ av örebroingenjören Erik Hjort. Sedan dess har en aldrig sinande ström av maranataklipp influerat till arkivet. Arkivet är idag heltäckande fr.o.m. annonsen om Maranata-avväckelsens första möte den 20/9 1959.

I den hjortska lägenheten får klipparkivet disponera en golvyta på 12 kvm och därmed utrymme nog för de växande samlingarna. Det går bra att besöka klipparkivet på Drottningg. 29, c/o Hjort. Man vill helst att intresserade säger till på förhand om det gäller en större grupp.

Klipparkivets grundinnehåll är förstås pressens artiklar om Maranata och dess verksamhetsformer. Men ser man sig om i arkivet så kan man där upptäcka åtskilligt annat också. Till rariteterna i denna pressklippsamling hör bl.a. "försoningsbrev" från Lewi Pethrus direkt adresserat till örebroarkivet. Så också skriftliga omdömen betr. arkivmaterialets innehåll utformade av ledande puclister och recensenter; Ivar Ivré, Roland Ekström, John Sune Carlsson m fl.

Tro inte att Hjorts pressklippsamling står bara och samlar damm, eller att han har den bara för det rena samlarnöjet! Nej, Hjorts samling lever ett aktivt liv som sin ägare! Arkivets viktigaste uppgift är att tillhandahålla forskningen material. Redan nu har klippmaterialet legat som underlag för bl.a. en doktorsavhandling om Maranata. Kopior av ar-

tiklar har distribuerats i betydande omfattning. Erik Hjort har också presenterat valda delar av arkivinnehållet i radion lokalt över Stockholm med Publicistklubbens ledamöter som inbjudna lyssnare. Också biblioteket i Örebro har fått nys på arkivet. Man har nämligen från bibliotekshållet föreslagit att Hjort skulle lämna över arkivet i bibliotekets vård.

Så här sammanfattar Erik Hjort varför han idag sitter med landets allra största pressklippsamling av maranataartiklar:

— Jag ansåg Maranatas framfart redan 1959 vara av den art att pressens åsikter om detta var väl värda att bevaras för eftervärlden. Detta visade sig senare vara en sannspådom. Ty vad skulle det ha hänt, om detta arkiv inte funnits när den sociologiska religionsforskningen behövde en dokumentation av Maranata på tillräckligt hög nivå? Hade vi idag över huvudet taget haft en religionssociologisk doktorsavhandling om Maranata?

— Maranata är något som främst intresserar mig när jag varje morgon — i regel — sätter saxen i tidningarnas maranataartiklar för att rädda dem till eftervärlden.

Erik Hjort är en historie-skrivare på det sättet att han samlar på sådant som andra skriver. Det är många volymer av historia som blivit till under årens lopp. Och till historien hör att Erik Hjort just i dagarna också firar 25-års jubileum som klippare av pressens maranataartiklar!

Erik Hjort har samlat
allt från första annonsklippet

Maranata 25 år!

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 15-19 Bön, 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Torsd 15-19 Bön, 19.00 Bibelläsning Lörd 19.00 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30-21.00 • Lörd 22.30 - 23.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Håbo.
Telefon: 036 - 466 78

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72 el. 964 97

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, studio och pianoverkstad.

Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa. Tel: 019 - 965 51, 96480

Lilla Bageriets brödbutiker:

Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Öster: Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Radio Maranata FM 94,5 MHz: Sändningsstart 8 sept. -84

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar. Tel: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen Tel: 0583 - 102 54

Sänna Lanthandel. Tel: 0583 - 700 02

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88)

Post och besöksadress: Truedstorp S 28, Box 45, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 776 82, 768 88

Postgiro: 58 32 01 - 9

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Lörd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.00 Väckelsemöten

Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz:

Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jakobslands Gård 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 652 92, 681 61

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Välkommen till

BIBEL- och LÄRJUNGASKOLAN

6 okt — 4 nov på Gamla Bro, Stockholm

6-13 okt. riktas speciellt till ungdomar

Frågorna om FAMILJE- och FÖRSAMLINGSLIV, SAMHÄLLSUTVECKLING, ARBETSLIV och EKONOMI måste bli föremål för granskning i bibelns ljus.

MISSIONSFRÅGAN är brännaktuell när så många nya dörrar öppnats.

Lärare: ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Per-Arne Imsen, Kjell Hägerman, Hans brynte, Folke Jacobsson m.fl.

STÖD BIBEL- OCH LÄRJUNGASKOLAN med offer och förböner. Pg 44 10 05-6
Skicka anmälan till: Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Stockholm • Tel. 08/235 230

SANN TILLBEDJAN...

forts. fr. sid. 7

tiv att slå på vattnet med staven. Då delade sig vattnet, och folket kunde gå rakt igenom på havsbotten, med vattnet som en mur på båda sidor. Det där var en fullständig omöjlighet, med Gud bara blåste, och så skedde det! Gud påverkas inte av omständigheter, numerär, statistik, fromhet, etik och konst; vad han räknar med är *trons folk* som tagit hans spira i sin hand för att följa honom på trons och lydnadens väg.

När Guds folk dragit igenom havet, frigjordes ondskans makter. Farao såg sin sista chans att i desperation oskadliggöra folket. Fienden försökte repetera det Gud gjort med sitt folk, men havet flöt samman och de dränktes som råttor. Det är verkligen ingen vacker syn att se denna folkmassa gå under, men det var nödvändigt, för valet stod emellan att Guds folk skulle utrotas eller fienderna undanröjas. Gud har omsorg om sitt folk!

Det Jesus säger i sitt avskedstal måste sättas in i det sammanhang där det hör hemma. Avskedstalet är en direkt fortsättning på bergspredikan, för det är anvisningen om hur bergspredikan skulle kunna förverkligas. Lärjungarna måste komma ut ur adoptionsförhållandet till världen, de måste befrias från främmande makter och lojaliteter. Jesus säger. "Jag skall icke lämna eder faderlösa". Avskedstalet fullbordar bergspredikan med att anvisa lärjungarna en väg fram till bergspredikans erfarenheter. Då blir bergspredikan inte en idealistisk kamp i köttet för religiösa och etiska värden, men en frukt av ett andens liv. Ett utflöde som aldrig köttet kan producera; men en erfarenhet. Jesus använder hela avskedstalet för att förklara för sina lärjungar att han aldrig kommer att lämna dem, utan alltid förbli hos dem.

Det är en paradox bibeln uppenbarar

för oss; att vi är införsatta med Kristus i den himmelska världen. Jesus Kristus satte sig efter fullbordat försoningsverk på faderns högra sida i höjden. Detta är inte endast beviset på himlens erkännande av Jesu verk som tillfyllestbringande för hela församlingens frälsning. När Jesus sätter sig där, så sätter sig samtidigt församlingen där. Vi är införsatta med honom i den himmelska världen, och han har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelser. Och det har han gjort med den bestämda avsikten, att han genom församlingen i de kommande tidsåldrarna skall uppenbara planer som han haft i sitt fadershjärta innan jorden skapades och någon trädde in i den här tiden. Vi behöver lösas från alla gamla föreställningar som vi tagit i arv från olika religiösa traditioner, så att vi kan uppleva urkristendomen. Vad skedde i urkristen tid? De hade ingen tradition att bygga på, anden föll förutsättningslöst över alla som åkallade Herrens namn. Den Helige Andes utgjutelse är helt förutsättningslös. Ty Anden saknar bundsförvanter i tiden; den har inget maktcentra, ingen ekonomi, ingenting av världens makt. Den är helt hänvisad till människor som åkallar Jesu namn.

Den som är trygg och säker, åkallar inte Herrens namn. "Jag skall inte lämna eder faderlösa". I Fadern har vi försvarare och försörjare. Har du någon annan tillflykt, behöver du inte fadern. Men har du ingen trygghet, ingen försörjare så sitter du inte med armarna i vädret och ser världsfrånvänd ut. Sådant är bara teaterspel i passiva bönegrupper, där man sitter och fjollar sig med de mest underliga läten och toner år efter år. I en sådan bigott atmosfär, kommer man ingenstans. Utan vision, men med så mycket större fräckhet. De menar sig kunna använda Andens gåvor för religiösa experiment. Så länge vi har försörjare som hela tiden ordnar "väns-terknäck" åt oss med religiösa sensationer och surrogat, så kommer vi aldrig vidare på trons väg. När man kommer i nöd,

börjar man åkalla. Då räcker det inte med en liten känslokick, då måste man få kraft att stå emot fienden som bor i ens eget väsen; kraft att bli ett vittne. Ett vittne som inte byggt upp sin trygghet med försäkringar, pensioner och annat som bara bekräftar att vi inte tror att Jesus kommer igen.

Jesus gör sig inte känd genom världslig makt och rikedom. Han gör sig känd genom behovets barn som får gå så långt som magen tillåter. När hungern tar överhanden, måste man gå in till någon som man inte känner för att möjligen få något. Då blir man mottagen, inte för sin fromhets skull, men för sin hungers skull. Herren kommer att svara på sitt sätt, genom att låta hela det husets skaror uppleva helbrägdagörelse. Behovets barn kommer i kontakt med behovets barn, och härligheten från Gud utlöses, Guds rikedom manifesteras i människors fattigdom. Så upprättas Guds rike!

Jesus har sagt: Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder. Han är verksam i vår kropps tempel, så att det liv som bor i oss kan fortplantas och mångmultiplieras i nyfödelser, och därigenom utvidgas Guds rikes gränser. Medborgarskap upprättas, vi blir invandrare i Guds eviga rike, och frälsas ut ur synd och värld. Gud har lagt oerhörda möjligheter i våra händer. Men vi går så gärna andra vägar och använder andra metoder. Gud vill nollställa oss, så vi inte har konton och fonder och säkerheter i denna världen, men han ger oss löften: "Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder." Så kommer han till oss i vår vardag, vid vårt matbord, i vår studiekammare; han kommer till oss för att hans rike skall förverkligas, barnskapet upprättas och tillväxt äger rum till andlig mognad, så vi växer upp till huvudet, Kristus. Må Gud få frälsa oss från ondskan i alla dess former; från Mammonsväldet och oss själva och helga oss för sitt namns skull.

AGAFÖRBUDET

forts. fr. sid. 19

Han kan heller inte tänka sig något annat än att föräldrarna också skall vinna stor sympati hos Europarådets delegater, när de får läsa akten från Gällivare. Den håller just nu på att översättas för att biläggas övriga handlingar i det pågående målet i Europarådet.

Dr Tom G.A. Hardt är mycket kritisk till regeringens sätt att framställa rättsläget inför Europarådet. Regeringen har i sitt svar på anmälan klart uttalat att agaförbudet inte är allvarligt menad, inte skall tas så bokstavligt, ut-

an är endast avsedd som ett skrämskott. Gällivarefallet, menar dr Hardt, visar att regeringens försäkringar är tomt och innehållslöst prat.

— Det här är ett exempel på den offentliga lögnen som gör mig mycket upprörd. Regeringen vill inte stå för lagstiftningen i Europarådet utan söker ge en felaktig bild av hur läget egentligen är. Det är en hållningslöshet som måste brännmärkas.

Gällivarefallet är lärorikt också ur en annan synpunkt och det gäller smusslet som uppstått kring agaförbudet. Talande är faderns tystnad utåt men märkliga beredvil-

lighet till samtalsterapi med socialbyråns personal. Talande är också det faktum att åklagaren sökte förbjuda Midnattsropet att få del av målets förundersökningsmaterial, när Midnattsropet tänkte berätta om fallet. Åklagaren visste likväl att han saknade lagligt stöd för ett sådant beslut. Talande är också regeringens vilseledande uppgifter till Europarådet om agaförbudets egentliga innebörd. I praktiken innebär nämligen regeringens uttalande, att agaförbudet skall tolkas på ett sätt utomlands men på ett annat sätt inom Sveriges gränser. Det ser alltså ut

som om man försöker skapa en konstlad tystnad omkring agaförbudet, på något sätt påbjuden uppifrån, ifråna maktens tinnar.

Arne Imsen, pastor i Maranataförsamlingen i Stockholm, anser rent ut att Gällivarefallet utgör en milstolpe i försöken från staten att utöka sina maktens domäner.

— Vad samhället vill är att få vårdnadsrätten om barnen. Med hjälp av agapagrafen bearbetar man människorna så att samhället skall få större möjligheter att ingripa i hemmen och därmed få vårdnadsrätten, menar Arne Imsen.

G. JILLKER

FÖRBERED DIG!

Möt de nya lagförslagen med en samlad kunskap.

Ett förslag om ny diskrimineringslag kommer att läggas fram för riksdagen mycket snart.

Om den nya lagen går igenom kommer det bli innebär att det blir kriminellt att hävda bibelns syn på homosexualitet. Informera dig I TID om vad som håller på att ske i vårt svenska samhälle.

En viktig och aktuell bok

Rubriker ur boken:

- Gamla Testamentets syn på homosex.
- Nya Testamentets syn på homosex.
- Församlingen och homosexualiteten.

Denna bok ger kristna argument i den nu aktuella debatten.

Ca 200 sidor.

Pris kr. 65:-

ARNE IMSEN skriver om HOMOSEXRÖRELSEN:

■ Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon heder för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

■ Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form för samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade levnadsformer.

15:- kr. (inkl. moms)

Sänd mig mot postförskott

..... st HOMOSEXUALITET OCH KRISTEN TRO. à 65:- kr.

..... st LÅT DIG INTE LURAS AV HOMOSEX-MAFFIAN. à 15:- kr.

Namn:

Adress:

Postadress:

Tel:

Adress: **MRM** HUMLEGÅRDEN, 710 15 VINTROSA, TEL. 019 / 965 51

Joakim Jacobsson, nio år, är den fjärde i raden av fem syskon. En medveten och tankfull yngling som tidigt började brottas med frälsningsfrågan. Det blev så allvarligt ibland, så han till och med väckte mamma och pappa på natten för att de skulle hjälpa honom att be. Så länge han minns har han bott i storfamilj. Först i La-torp.

— Där lekte vi mycket, erinrar han sig. Han går i Pilgrimsskolan. Det tycker han är bra.

— Dom säger så mycket dumma grejer i vanliga skolan. Dom bara svär och sånt, förklarar han. Och efter en paus ytterligare en djupsinnig analys:

— Dom vill alltid vara bäst.

Man behöver inte vara äldre än nio år för att ha fattat konkurrenssamhällets destruktiva grepp.

Vill inte du vara bäst då? undrar MR lite försåtligt.

— Nähä. Svaret kommer med en ointresserad axelryckning.

Den som undervisar Joakim mest är mamma. Sista året har också en annan mor i storfamiljen hjälpt till. Det roligaste i skolan tycker Joakim är läsning.

Vad tycker du mest om att läsa då?

— Bibeln! MR tittar litet undrande på piltan, som inte ser speciellt from ut.

Jaså. Förstår du vad du läser då?

Joakim tittar och svarar nästan förnärmat:

— Javisst!

Har du någon hobby då, som du tycker om?

— Ja, sparka fotboll!

Vad tycker du är viktigt i livet?

— Att vara frälst. Klart och prompt, utan minsta tvekan kom svaret.

Vad gör man när man är frälst då?

— Ja, man predikar. Och vittnar. Och ber.

Joakim brukar vara med och dela ut traktater. Människorna brukar nästan alltid tacka och ta emot.

När han träffar kompisar som inte tror på Gud, brukar han säga åt dem att de ska be till Gud.

BARNEN
I PILGRIMSSKOLAN

Intervju: STINA FRIDOLFSSON

Foto: THOMMY JACOBSSON

Joakim, en av pilgrimsskolans elever. Ett oförstört kapital. Alltid på främsta bänken varje möte, och sjunger utantill, klart och tonsäkert med i varje sång. Under sommarkonferensen i Gärdshyttan döptes han. MR ställde några frågor till honom.

Joakim Jacobsson, 9 år:

"LIVET ÄR ATT VA' FRÄLST"

Vad säger de då?

— 'Det tror jag inte på', säger dom. Och då blir jag inte glad. Men jag säger åt dom att be i alla fall. Och så ber jag för dem. Jag brukar också be om att bli andedöpt. För om man är andedöpt, har man mycket mer att berätta om.

Om du varit dum någon gång, och känner att du gjort fel — vad gör du då?

— Då ber jag till Gud att det ska bli bra igen. Och det är lättare be om förlåtelse om man ber till Gud först.

Vad vill du bli när du blir stor?

— Jag tror att jag ska bli missionär. Hjälpa andra, och be till Gud för dem.

Tror du att Jesus kommer snart?

— Ja, jag kanske inte hinner bli stor.

Du kanske redan är missionär?

— Ja, litet!

Och Joakim springer efter avslutat samtal genast iväg för att tillsammans med pappa och storebror Benny dela ut handaffischer som inbjuder människor att komma till Gamla Bro — frälsningsoasen i den hårda storstadsöknen.